

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 602

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Τεῖς ἐπαρχίαις		8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίττις: ΙΣΠΑΝΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀκουμβῶν τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ σκάφους ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἤκουεν, ἤκουεν, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλοῦντο ἀορίστως εἰς τὸ κενὸν τῆς νυκτός, καὶ ἡ ὄψις του ἠκτινοβόλει ὑπὸ ἐνδομύχου τινὸς αἴγλης. Τίς οἶδε τί νὰ ἐρρέμβαζεν ὁ πτωχὸς νέος, τίς οἶδε ποῖαν λάμπην ὀνείρων καὶ μέλλοντος ἐδίωκε τὸ βλέμμα του ἐκεῖ εἰς τὴν γαλακτόχρουν ἀγκάλην τ' οὐρανοῦ.

Ὁ ναύτης ἐκάθητο εἰς τὸ τιμόνι του ἀκολουθῶν συγχρόνως τὰς κινήσεις καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰστιῦ. Ἐπηγαίναμεν πρῶτα κατὰ τὴν ἐκφρασίν του. Ἦτο μελαγχροινός, ἠλιοκαῆς νέος, φορῶν μόνον ὑποκάμισον καὶ πανταλόνι, ἔχων γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας. Ἐτραγωδοῦσε πολὺ εὐμορφα ἓνα τραγοῦδι τῆς πατρίδος του φαίνεται· διότι αἱ στροφαὶ του καὶ οἱ στίχοι του ἔβγαζαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν καρδίαν του, ὡσάν ὀλόκληρον τὸ τραγοῦδι του νὰ ἐκόπτετο ἀπ' ἐκεῖ κατὰβαθα.

Ἄν δὲν εἴμπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὸν γλυκὺν σκοπὸν του, διαπνεόμενον ὅλον ὑπὸ ἐλαφρῆς τινος μελαγχολίας, σοῦ ἀντιγράψω ἐκ τῶν σημειώσεών μου τοὺς στίχους του, οἵτινες εἶνε κοινὸ καὶ προσφιλεῖς ἐδῶ πέρα...

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουνὸ τὸ κουρφιανταριασμένον ἐκεῖ ἔνε πύργος γυάλινος μὲ κρουσταλλένια τσάμια, ἐκεῖ κοιμᾶται μιὰ ξανθὴ, μιᾶς χήρας θυγατέρα, τὸ πῶς νὰ τὴν ξυπνήσουμε, τὸ πῶς νὰ τῆς τὸ ποῦμε; — Ξύπνα, καϋμένη Ἀναστασιά, ξύπνα, καϋμένη κόρη, ξύπνα ν' ἀνάψῃς τὴ φωτιά, νὰ σβύσῃς τὸ λυχνάρι· γιὰτί μᾶς πῆρε ἡ χαραυγὴ, τ' ἄστροι καὶ τὸ φεγγάρι. — Πῶς νὰ σκαθῶ, λεβέντι μου, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά σου, μπεροδεῦθ' καν τὰ μαλλάκια μου μαζὶ μὲ τὰ δικά σου, κ' ἔχασα τὸ φεσάκι μου τ' ἀκριβοαγορασμένο, ποῦτανε μπαρμαρέζικο, καὶ βαρειοκεντισμένο... Μαῖδὲ ἔστην πόλι βοῖσκεται, μαῖδὲ ἔστην οἰκουμένη!...

Τὶ ρεμβασμοὺς μοῦ ἐγέννησεν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι! Πῶς μὲ συνήρασαν οἱ πρῶτοί του στίχοι εἰς μίαν ὀνειρώδη, μαγευτικὴν χώραν, εἰς τὴν ὑποῖαν τὰ πάντα ὀλόγυρά μου συνεσκοτίζοντο. Κ' ἐνόσω ἤκουα τοὺς στίχους ἐκείνους μέσα εἰς τὴν βοήν ἐκείνην τοῦ πελάγους, ἡ συσκοτασμένη ἐκείνη χώρα διεχύνετο ὅλθεν εἰς μίαν λάμπην ἀσυνήθιστον, καὶ μ' ἐφάνη ὅτι εἶδα, ὅτι ἀντίκρυσα καθαρὰ τότε τὸ βουνὸ ἐκεῖνο, τὸ κουρφιανταριασμένον μὲ τὸν ὑψηλὸν του πύργον καὶ τὰ κρουσταλλένια τσάμια του, λάμποντα, ἀπαστράπτοντα ὅλον, ὡς φωτεινὸν πύργον ἀσυλλήπτου ἐν τῇ ἐρηγηγόρει εὐτυχίας.

Κ' ἐν τῇ ὀπταπάτῃ μου ἐκείνη μ' ἐφάνη ἀκόμη—τί γλυκεῖα στιγμή! — ὅτι ἡ ξανθὴ ἐκείνη, ἡ θυγατέρα ἐκείνη τῆς χήρας, δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἐγώ, ἐγὼ ἡ ἴδια. Καὶ ἤκουα ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθέως ὕπνου μου μίαν φωνὴν γλυκεῖαν, περιπαθῆ, κτυπῶσαν ἴσα εἰς τὴν καρδιά, νὰ μὲ προσκαλῆ νὰ ξυπνήσω διὰ ν' ἀνάψω τὴν φωτιάν τῆς πρῶϊας καὶ νὰ σβύσω τὸν λύχον τῆς νυκτός, ὅστις ἐφώτισε καθ' ὅλην τὴν νύκτα χρυσαῖς ὥρας εὐτυχίας... καὶ ἤνοιγον ἤδη τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν γλυκεῖαν χαραυγὴν τῆς ἡμέρας...

Ὁ ναύτης ἐτραγωδοῦσε ἀκόμη τὸ γλυκύτερον μέρος τοῦ τραγοῦδιού του, οἱ ἄλλοι γύρω ἤκουον, ὁ Γιωργάκης ἀντεμετώπιζεν ἀκόμη τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ Χρυσούλα μ' ἐσφιγγε μὲ τοὺς μικροὺς τῆς βραχίονας, καὶ ἡ πνοὴ τῆς ἐθόπευε τὸ πρόσωπόν μου. Ἐστρεψα τὰ μάτια μου πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἱατροῦ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλαβῶ τὸ βλέμμα του. Ἐκεῖνος ἐρρέμβαζεν ἀκόμη, φερόμενος ἴσως κ' αὐτὸς ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἄσματος, εἰς τὸν μαγικὸν ἐκείνον ὀρίζοντα τοῦ πύργου κ' ἐνατενίζων ὡς ἐν εἰκόνι τὸ προσφιλεῖς παρελθόν του...

Ὁ ναύτης ἐσιώπησε, τὸ πλοῖον ἐταλαντεύετο γραφικώτατα ὡς φλιὸς δένδρου ἐν μέσῳ τῆς ἀφανείας ἐκείνης, ἡ μι-

κρά μ' ἔσφιγκε περισσότερον. Ἐκεῖνος ἐξύπνησεν ἐντελῶς, ἡ ρέμβη ἀπέπτη καὶ τὸ βλέμμα του κατέπεσεν ἐπάνω μου, παρὰδοξον, ἐπίμονον, φλογερὸν, Θεέ μου!... Ἐκεῖνο τὸ βλέμμα του μ' ἔλεγε ὅτι τὸ παρελθὸν δι' αὐτὸν ἐσβέσθη, ἐξηφάνισθη εἰς τὸν τάφον μετὰ τῆς μητρὸς τῶν τέκνων του, καὶ ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἠτένιζε μετὰ τὴν μαγικὴν λάμπιν τῆς εὐτυχίας τοῦ πύργου ἐκείνου, δὲν ἐφωτιζέτο εἰμὴ ὑπὸ τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν μου. Εὐτυχία, παρελθὸν, μέλλον ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤμην ἐγὼ, ἐγὼ δι' αὐτόν, τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο μου τὸ ἔλεγε καθαρά, μὲ ἄφινε ν' ἀναγνώσω ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ τὴν ὀξυδέρκειαν ἐκείνην τῆς ἀγαπωμένης γυναίκος, ὅλον τὸ πρὸς ἐμὲ πάθος του· διότι, φίλε μου, τὸν ἀγαπῶ πλέον, καὶ μ' ἀγαπᾷ, μ' ἀγαπᾷ. "Α! δὲν ἀπατώνται ποτέ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καρδίας!...

Μετ' ὀλίγον ὅτε ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἐκ τοῦ ἰστοῦ κρεμαμένου φανοῦ, ἤρχισαμεν τὸ δεῖπνόν μας, ὅλοι εἴχαμεν ἀφήση μακράν μας τὴν ρέμβην καὶ τὴν σιωπὴν. Ἐκεῖνος εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν ἀγαθότητά του μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὴν ὄψιν. Ὁ διηγηματογράφος ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν περισσότερον ἀπὸ ὅλους.

Ἐδειπνήσαμεν ὡς καλοὶ φίλοι, ὡς ἀδελφοὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸ μέσον τοῦ σκάφους, καὶ ὁ ναύτης μᾶς διεσκέδασε πολὺ μὲ τὰς διηγήσεις του τὰς θαλασσιναί.

Καὶ ἐφευγον ὀπισθὲν μας αἱ ἀκταί, οἱ βουνοί, καὶ τὰ δένδρα περιχυμένα ὅλα εἰς τὴν γλυκεῖαν λάμπιν τῆς ἀστροφεγγιάς, καὶ ἔβογοῦσεν ἡ θάλασσα εἰς τὰ πλάγια τοῦ πλοιαρίου...

Ἐφθάσαμεν ἄργα εἰς τὸν Ἀράπην. Ὁ Ἀράπης εἶνε ἓνα ἐπίγειον, εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεῖς, τῶν πλησίον καὶ τῶν ἀπωτέρω ἐκεῖ χωρίων. Ἐκεῖ εἰς τοὺς εὐαριθμούς τετραγώνους οἰκίσκους του ἔρχονται ἕκαστον θέρος ἐκ τῆς πολίχνης ὅλοι οἱ ἔμποροι, μὲ διαφόρους προμηθείας, καὶ οὕτω ὁ ἔρημος ἐκεῖ τόπος ἀντηχεῖ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐκ ζωῆς καὶ κινήσεως. Οἱ χωρικοὶ κατερχόμενοι ἕως ἐκεῖ, ἀγοράζουσι τ' ἀναγκαῖα διὰ τοὺς οἴκους των πράγματα, καὶ οἱ ἔμποροι ἐναποθηκεύουσιν εἰς τοὺς σάκκους των τὰ προϊόντα των. Εἰμπορεῖ νὰ μείνη τις μίαν ἡμέραν εὐχάριστα ἐκεῖ πέρα, ἐκτὸς σοῦ, βεβαίως, ὅστις δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ τὴν Ἀθήνα οὔτε διὰ μίαν ὥραν, τρελλὲ ἐξάδελφε.

Ἡ παιδιάς εἶνε κατάφυτος αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐξ ἀραβοσίτου. Ἐνα τοιοῦτο θέαμα δὲν θά τὸ εἶδῃς ποτε, οὔτε εἰς τ' ὄνειρόν σου, φίλε μου. Ἐγὼ τὸ ἐθαύμασα τὴν προίαν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐκ μικροῦ ὑψώματος, ἀφοῦ ἐκοιμήθημεν ἀρκετὰ καλὰ εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν ἐνὸς πλουτοῦ τῆς πολίχνης ἐμποροῦ, ὅστις εὐρέθη πρόθυμος νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ ἂν καὶ ὁ μπαμπᾶς εἶχε φροντίσῃ προηγουμένως διὰ κατὰλυμα καὶ τροφίμα. Τὴν προίαν λοιπόν, ὅτε ὁ μπαμπᾶς ἐκοιμήτο ἀκόμη, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐβγήκαμεν ἐξω εἰς τοὺς ἀγρούς ἐγὼ μὲ τὰ μικρά, καὶ οἱ δύο σύντροφοί μου. Ὁ ἰατρός ἐβάδιζε πλησίον μου σιωπηλὸς πάντοτε. "Αχ! πόσον ἐννοιῶθα νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά του εἰς τὰ στήθη του!... Νὰ ἡσθάνθη ἄρα γὰρ καὶ αὐτὸς τοὺς παλμούς τῆς ἰδικῆς μου; Θεέ μου, τί σοῦ γράφω!...

Ὁ διηγηματογράφος εἶχε φιλιωθῆ μετὰ τοὺς μικροὺς καὶ ἔτρεχε μαζί των εἰς τοὺς ρυάκας καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἐκάμανε κατὰ ὥραίας ἀνοδοῦσας μετὰ τὰ σπάνια

κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀγριολούλουδα. Ὁ γλήγορος τοὺς ἀφήσαμεν ὀπίσω. Ἡ στενὴ ἀτραπὸς τὴν ὁποίαν ἐπήραμεν διήρχετο διὰ μέσου πυκνῆς φυτείας πλατάνων καὶ πετελεῶν. Κατήλθομεν τὴν κοίτην μικροῦ ρυάκος, καὶ ἀνήλθομεν τὴν κορυφὴν μικροῦ λόφου ἄφωνοι, εὐτυχεῖς. Ἐβλέπομεν γύρω, ψηλά, τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ εἴμεθα πολὺ εὐδαίμονες. Κατὰ τὴν ἀνάβασιν ὁ ἰατρός μου ἔτεινε τὸν βραχίονά του. Θεέ μου! ἐγὼ ἤτις ἐρρίφθην τσακίς ἀπαθῆς ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς τῶν χορευτῶν, ἡσθάνθην εἰς τὴν προσοφῆν τοῦ ἀγαπητοῦ ἐκείνου βραχίονος, τρέμον τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας μου. Ἐκοκκίνησα φοβερά· διότι ἐνθυμοῦμαι ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἐταράχθη, καὶ ὠχρίασε.

Τὰ πλατέα φύλλα τῶν πλατάνων ἀποστάζοντα ἑλαφρῶς ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς ὀρόσου, ἠκτινοβόλου ὑπὸ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον εἰς τὴν γαλανὴν ἀνέφελον ἀγκάλῃν τοῦ οὐρανοῦ. Συγκρουόμενοι ἑλαφρῶς μετὰ τοὺς κλάδους καὶ θάμνους, μυρία σταγόνες ἀδαμάντων κατέλουζον τὰς κεφαλὰς μας, τοὺς ὤμους μας. Ἡ πλατύγυρος ψάθα μου ἀπέσταζεν ὅλη ἀπὸ διαμάντια, διαμάντια, τὰ κίτρινα γοβάκια μου εἶχαν ὑγραθῆ φοβερά, καὶ τὸ λευκὸν φόρεμά μου ἐκυμάτιζε ὀροσοστόλιστον μέσῳ τῶν κλάδων, ὡς φόρεμα Νεράϊδας. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ἦτο ἐκτισμένον παλαιὸν ἐξωκλήσιον μ' εὐρωτιῶντας τοίχους, μὲ σεσηπὸτα παράθυρα καὶ θύρας. Ὀλίγοι κατεστραμμένοι σταυροί, εἰδείκνυσαν ἐκεῖ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν ἀνθρωπίνων ὄντων. Πυκνά στρώματα κισσοῦ ἐκάλυπτον τὴν στέγην του, καὶ ὁ λευκὸς πέτρινος σταυρὸς του ἠκτινοβόλει ἐκεῖ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Τὰ χελιδόνια ἐφταρουγιάζαν χαρῶπα ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ τοῦ ἱεροῦ του, ὅπου εἶχαν κτίσῃ τὰς φωλεὰς των. Ἐκαθίσαμεν ἐκεῖ ἐπὶ τινος λίθου. "Α! τί ὠραία πού εἶνε παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ φύσις, ἤτις μᾶς συγκινεῖ, μᾶς συναρπάζει, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνωμεθα ποτε τὸ μυστήριόν της, ὅσον καὶ ἂν ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἀνεξιχνίαστον ἀγκάλῃν της. Εἴχαμεν ἐκεῖ πρὸ τῶν ποδῶν μας δύο θαλάσσας, δύο ὠκεανούς οἰαφόρους. Ἀφ' ἐνὸς ὀλόκληραι φυτεῖαι ἀραβοσίτου, χιλιάδων στρεμμάτων γῆς, ἐξέτεινον ὀμαλώτατα τὴν ἀπέραντον ἰσοῦψῃ ἐπιφανείαν τῶν ξανθῶν κορυφῶν τῶν σταχυῶν των, κυρτομένων ἀενάως, ὡς κύματα θαλάσσης. Καὶ τὰ ὑψηλά, μοναχικά, πράσινα δένδρα, ἅτινα ἐφύοντο διεσκορπισμένα ἐπὶ τῆς ἀφροῆσσης ἐκείνης ἐπιφανείας, ἀπὸ μακρὰν τὸ βλέμμα τὰ ἐξελάμβανεν ὡς μικρὰ κατὰφυτα νησάκια ἐκ σμαράγδου... Ἀφ' ἐτέρου δὲ πέραν, πέραν ἢ ἀληθινῆ γαλανῆ ἐκτασις τῆς θαλάσσης μετὰ τὰ κολπούμενα ἐπὶ τῶν κυμάτων της ἰστία τῶν πλεόντων πλοιαρίων.

"Αχ! ἐκεῖ, ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην τοῦ λόφου, εἰς τὸν ὕπνον τοῦ παλαιοῦ ἐξωκλήσιου, εἰς τὴν ἄφωνον σύνθεσιν τῶν ψυχῶν μας, ἐπεισθην πολὺ, μὰ πολὺ, ἀπὸ καθῆφορὰν ὅτι τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ, καὶ εἶμαι εὐτυχής, ἐξαδελφοῦλή μου! Ὁ ἔρωσ μᾶς ὠδήγησεν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀπλῶν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὲς ὑπὸ τὴν ἀπλότητά του ἐξωκλήσιον, διὰ νὰ συνδεθῶσιν αἱ ψυχὰί μας εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διαμονῆς μας ἐκεῖ, σ' ὀρκίζομαι εἰς τὴν μνήμην τῆς μαμας μου, δὲν εἶπαμεν οὔτε λέξιν, καὶ μόνον ὅταν κατήλθομεν τοῦ λόφου, καὶ μοι ἔτεινε πάλιν τὸν βραχίονά του, ἡσθάνθην τὸν ἰδικόν μου θλιβόμενον ἑλαφρῶς βλέπειν ἢ εὐτυχία ἀποδώκει, ὅπως καὶ ὁ πόνος, τὴν φωνήν. "Α! αὐτὸ ἦτο πολὺ, καὶ μὲ κατέστησεν εὐτυ-

χεστέραν μ' ἔκαμε τρελλήν, παρ' ὅτι θά μ' ἔκαμνε μία ὀχληρὰ αἰσθηματικότης του, τὴν ὅποιαν δὲν θ' ἀπέφευγα, ἐὰν ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς ὁμοίους σου εἰς τὴν θέσιν του...

Εὐρομεν τοὺς μικροὺς καὶ τὸν διηγηματογράφον γεμάτους ἀνθοδέσμας καὶ ροδοδάφνας. Μόλις μᾶς εἶδαν ἔτρεξαν καὶ μᾶς κατεπλημμύρισαν καὶ τοὺς δύο ἀπὸ φιλήματα κ' ἀνθη, κ' ἐγυρίσαμεν οὕτω κ' εὐρομεν τὸν μπαμπᾶν συνομιλοῦντα εἰς ἓνα μαγαζεῖον μὲ μερικοὺς ἐμπορικούς, μὲ εὐαριθμούς χωρικούς περι... πολιτικῆς. Ἀγαθὴ γραῖα χωρική μᾶς προσέφερε τότε ἐκεῖ, σῦκα, καρύδια, μαστίχαν, καὶ καφέν. Ἐφάγαμεν προσέτι κ' ἐψημένους χλωροὺς καρπούς ἀραβοσίτου, ρόκες, ἓνα πολὺ νόστιμον πρᾶγμα, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας ἐκείνης...

Ὁ μπαμπᾶς ὅστις εἶχεν ἐργασίαν τὸ βράδυ εἰς τὸ γραφεῖον μᾶς ἐβίασε ν' ἀναχωρήσωμεν ἔνωρις κ' ἐπεβιβάσθημεν εἰς τὸ πλοιάριον ἐκ νέου εἰς τὰς πέντε τὸ ἀπομεσήμερον. Καὶ θ' ἀπεκομιζόμεν ὅλοι τὰς ἀρίστas τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ἀπλουστάτης ἐκείνης ἐκδρομῆς, ἃν ὁ ἀτυχῆς διηγηματογράφος δὲν κατελαμβάνετο ἔξαφνα κατὰ τὸν πλοῦν ὑπὸ φλογεροῦ πυρετοῦ. Τὸ καὺμένο τὸ παιδί, μᾶς ἐλύπησε, μᾶς συνεκίνησε πολὺ. Ἐπλήρωσεν ἀκριβᾶ ὅλην τὴν ζωηρότητα τῆς εὐθυμίας του. Θὰ τὸν ἐπειράξεν ἡ ὑγρασία τῆς νυκτός καὶ ὁ ἀήρ τῆς πρωΐας. Τὸν ἐπήγαμεν εἰς τὸ σπῆτί του· ὁ ἰατρός παρέμεινε πλησίον του, κατέπεισα δὲ τὸν μπαμπᾶ, νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μείνω κ' ἐγὼ ὀλίγας ὥρας· ἀλλὰ θὰ διακόψω τὸ γράμμα μου· διότι ἐκουράσθη πολύ...

Θ'

...Δὲν σοῦ ἔστειλα τὸ γράμμα μου, κ' ἐξακολουθῶ τὴν συνέχειάν του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, καὺμένη ἐξάδελφε, πῶς κατήντησα στὰ σωστὰ ἀνυπόφορη μὲ τὰ συχνὰ γράμματά μου. Ἄν ἤξευρες ὅποιαν θυσίαν κάμνω διὰ σὲ γράφουσα τὰς ἀτελευτήτους αὐτὰς σελίδας ἐπὶ τοῦ ροδίνου αὐτοῦ χάρτου. Προὔτιμησα τὸν χρόνον, ὅστις μὲ εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου διὰ νὰ χαράττω τὰς ἐντυπώσεις μου εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου, νὰ ἐξοδεύω γράφουσα εἰς ἐσέ, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ καθόλου νὰ πλουτίσω τὸ πενιχρὸν μέχρι τοῦδε ἡμερολόγιόν μου μὲ τὰς σελίδας αὐτὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων μὲ φαίνεται ὅτι ἐγκατασπεῖρω καθ' ἑκάστην καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, ἀπὸ τὸ αἰμά μου. Ὡστε μὴ μ' ἀδικῆς πολὺ, διότι δὲν ἔχει ἄδικον οὐδέν, ἢ πτωχὴ ἀδελφὴ σου.

Σήμερα δὲν εἶμαι καθόλου καλά, ἃν καὶ ἀνέλαβα πολὺ ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Εἶμαι εἰς ἐλεινήν θέσιν, καὶ θέλω συγχρόνως νὰ συγκεντρώσω τὰς ιδέας μου καὶ τὰς ἐντυπώσεις τῆς προχθεσινῆς νυκτός, καὶ τῆς χθεσινῆς ἡμέρας, καὶ τόσῃ ὥραν δὲν κατώρθωσα ἀκόμη. Πῶς περνᾷ αὐτὸς ὁ χρόνος ὀγλήγωρα, θαρρεῖς πῶς ἔχει πτερὰ. Νά, πότε ἐπέρασε μιὰ ὥρα, κ' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ἐπλεξά τὰ μαλιά μου, δὲν ἐνεδύθη, δὲν ἐχάραξα μιὰν γραμμὴν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν κλίμακα κάτω ἀκούω, τόσον εὐκρινῶς, τὸν τριγωνὸν τῆς γραφίδος τοῦ γραμματέως ἐπὶ τοῦ χάρτου, κ' ἐκείνο τὸ κατηραμένον ἐκχερεμὲς δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ κινήται ἐμπρός, ἐμπρός πάντα μὲ ταχύτητα ἀτμαμάξης. Θαρρεῖς οἱ δεῖταιί του ἔγιγαν σκέλη Παρασκευαίδου, καὶ φεύγει τὸ ἐν ἐμπρός τοῦ ἄλλου. Ἄχ! χρόνε σκληρὲ, πέρνα, πέρνα, διάβαινε, ἀφοῦ τίποτε δὲν θὰ δυναθῆ νὰ καταβάλλῃ ἐσένα!

Τὴν ἀγωνιώδη νύκτα ἐπέρασα προχθὲς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διηγηματογράφου!.. Τὸ καὺμένο τὸ παιδί, τὸν ἀτυχῆ νέον! Ὁ ἰατρός ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν μὴ δὲν τὸν εὐρῆ ἡ ἡμέρα. Τί φοβερός, τί ἀκατάπαυστος πυρετός!.. Μόλις τὸν ἀπεθέσαμεν εἰς τὴν κλίνην του κατελήφθη ὑπὸ τοσούτου ῥίγους, ὥστε δὲν ἐθερμαίνετο, μ' ὅλα τὰ κλινোসκεπάσματα καὶ τὰ ἐφαπλώματα, μὲ τὰ ὅποια τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ ἡ γραῖα μήτηρ του. Ἦναγιάσθημεν ν' ἀνάψωμεν φωτίαν Αὐγούστον μῆνα. Ἡ σπητονοικοκυρά του ἐλείπεν εἰς ἓνα πανηγυρί, κ' ἐδέησε ν' ἀνάψω μόνῃ μου φωτιά εἰς τὸ τζάκι. Ἐβγάλα τὸν πῖλόν μου, τὰ χειρόκτιά μου, ἀνεσήκωσα τὸ φόρεμά μου κ' ἐστοίβαξα τὰ ξύλα ἀποπάνω ἀπὸ τὰ φύγανα. Ὁ Περικλῆς ἔκλεισε τὰ παράθυρα, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ δωμάτιον ἐθερμάνθη μέχρις ἀσφυξίας. Ὁ ἰατρός μ' ἐπλησίασεν, ἀπέβαλε τὸν ἐπενδύτην του, κ' ἔμεινε μὲ τὸ ὑποκάμισον μόνον. Ἐπνίγετο κανεὶς μὲ τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί ἔτριζε τὰ δόντια του ἀποκάτω ἀπὸ δέκα σκεπάσματα, σῆον ἰσχυρῶς ὀλόκληρον τὴν κλίνην ὑπὸ τοῦ σπασμώδους ῥίγους τῶν μελῶν του. Εἶχ' ἀνάψῃ, τὰ μάτια μου ἔλαμπαν, τὰ μάγουλά μου ἔβγαζαν φωτιές, τὰ μέλη μου περιέεργον ἄπλετος ροῦς ἰδρωτός. Ὁ ἰατρός ἃν καὶ ἀπέξευδύθη δὲν ἦτο εἰς καλλιτέραν ἀπὸ ἐμὲ κατάστασιν. Ἐστείλαμεν πρὸ πολλοῦ τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ὁ ἰατρός μ' ἐπλησίασε μετ' ὀλίγον, κἄπως ὠχρός, κἄπως ταραγμένος, καὶ μὲ παρεκάλεσε ν' ἀπέθω, ἵνα μὴ πάθω πνιγμονήν.

— Εἶνε ἀδύνατον, τοῦ ἀπεκρίθη, δὲν βλέπετε ἐκεῖ, κύριε ἰατρέ; καὶ τοῦ ἐδείκνυα, σφογγιζομένη μὲ τὸ μανδύλιόν μου, τὸν ἀτυχῆ νέον σπαίροντα μέσα εἰς τὸν σωρὸν τῶν σκεπασμάτων του.

— Εἶμαι ἐγὼ, μοῦ ἀπήντησε, σὰς ὀρκίζομαι νὰ μὴ τὸν ἀφήσω. Ἐπειτα δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ παύσῃ τὸ ῥίγος... Πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ.

Καὶ τὸ βλέμμα του μ' ἐθώπευε γλυκύτατα.

— Ὅχι!, ὄχι!, ἐπέμεινα, εἶνε ἀδύνατον, θὰ τοῦ χρησιμεύσω ὡς ἀδελφῇ, τοῦ εἶπα, δὲν θὰ εἶνε καθόλου καλὰ ἀπόψε, μοῦ φαίνεται...

Αἶφνης ὁ ἀσθενὴς ἔπαυσε βραδέως μὲν, ἀλλ' ἔπαυσε τέλος, τοὺς τιναγμούς του ἐπὶ τῆς κλίνης. Προφανῶς τὸ ῥίγος κατεπραῦνετο. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ἐνῶ ὁ ἰατρός μὲ παρεκάλει ἐκ νέου ν' ἀποχωρήσω, ὁ νέος ἐφώναζε μὲ ἀσθενῆ, ὀδυνηρὰν φωνήν:

— Μητέρα! ... μητέρα! ...

Ἦσθάνθη ὄξυν, ὄξύτατον κεντισμὸν κατάκαρδα, κ' ἐπλησίασα ἐρυθρὰ, περίφλογος εἰς τὴν κλίνην.

Ὁ ἀσθενὴς ἠγωνίζετο ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν διὰ μέσου τοῦ βάρους τῶν καλυμμάτων, κ' ἐφαίνετο μὴ ἔχων οὐδὴλως δυνάμεις πρὸς τοῦτο. Ἐπανέλαβε μιὰν φοράν ἀκόμη μὲ τὴν ἄτονον φωνὴν του, ἐπικαλούμενος ὡς ἐν οὐνέρῳ τὴν γραῖαν μητέρα του,

— Μητέρα! ... μητέρα! ...

Τοῦ ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν προσκεφάλων τῆς κλίνης, καὶ ὁ ἰατρός μ' ἐβοήθησεν εἰς τὴν ἀνά ἐν ἀφαιρείσιν τῶν καλυμμάτων. Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί ἀνετινάχθη δις ἀκόμη ἰσχυρῶς ὑπὸ σπασμοῦ, καὶ κατέπεσεν ἀθράνεις, ἐξησθετισμένον ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐπήρχετο πλέον ὁ ἀμείλικτος πυρετός. Πῶς τὸν εἶχε καταντήσῃ, Θεὲ μου! τὸ ἀδελφάγον αὐτὸ πῦρ. Ὑπὸ

τὸ ὀλίγον φῶς τῶν κηρίων ἐφαίνετο ἡ μικρὰ κεφαλή του, μὲ τὸ μόλις ἐπανθοῦν γένειόν του ὠχροτάτη, κεφαλή νεκροῦ, καταβεβαραυμένη ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῶν προσκεφάλων. Τὰ ὠχρά, καὶ ὑποτρέμοντα χεῖλη του διεστέλλοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἀλγεινὸν ἀκατάληπτον ψιθουρισμόν, ὅστις μόλις ἐφθανε μέχρι τῶν ὄτων μας... Ὁ ἰατρός ἐσβесе ταχέως τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Ὁ ἀσθενὴς κατελαμβάνετο ὁλοὲν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ἡμεῖς ἠρχίσαμεν ν' ἀναπνεύμεν. Πυκνοὶ θρόμβοι ἰδρωτὸς ἀνέθρονον τότε ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου του, καὶ κατεπλημμύρουν ὀλόκληρον τὸ σῶμά του. Τοῦ ἀφῆκα μόνον μίαν σινδόνην καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἀνεσήκωνε τὰς σκελετώδεις χεῖρας του, καὶ ἀπόθιε μακρὰν τὸ κάλυμμα. Ὁ ἰατρός ὑπνώνει ἐλαφρῶς ἕνα παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε φόβος διὰ τὸν ἀσθενῆ, κ' ἀνεπνεύσαμεν. Ἐρριψα τότε ἀνέτως τὸ βλέμμα γύρω εἰς τὸ δωμάτιον. Ἦτο χαμηλόν, μὲ στέγην ξυλινὴν, ἀρκετὰ εὐρύχωρον. Ἐκτὸς τῆς κλίνης, μικρὰς βιβλιοθήκης ἐν πλήρει ἀταξίᾳ χειρογράφων καὶ βιβλίων, μικρὰς τραπέζης, παρὰ τὸ ἄκρον ἑνὸς παραθύρου, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέποντος, τῆς ὁποίας οἱ τέσσαρες ξύλινοι πόδες ὑπεβάσταζον πυκνὰ φύλλα χάρτου κακογραμμένα, ἐρριμμένα τῆδε ἀκείσε, ἕνα μελανοδοχεῖον μετὰ μικροῦ δισκαρίου, ἐξ οὗ προέκυπτον σωροὶ γραφιδῶν καὶ μολυβδοκονδύλων, καὶ ὀλίγων τινῶν καθισμάτων, οὐδὲν ἄλλο ἐπιπλὸν ὑπῆρχε.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης ἦτο τοποθετημένη μικρὰ στρογγύλη τράπεζα ὑποβαστάζουσα ὀλόκληρα κενὰ φιαλίδια κινίνης, τὰ ὁποῖα εἶχε καταβροχθίση κατὰ καιροῦς ὁ πτωχὸς νέος. Ἐκτὸς δὲ τῆς κεφαλῆς του, ὀλίγον δεξιὰ ἐνὸς ἐσταυρωμένου, ὑπῆρχον δύο πλαίσιά μὲ εἰκόνας τοῦ ἀδελφοῦ του ἰατροῦ καὶ τῆς γραίας μητρὸς του, μὲ τὴν γλυκεῖαν ὄψιν τῆς, μειδιῶσαν ὑπὸ τὴν γραφικὴν μανδύαν τῶν χωρικῶν τῆς νήσου. Ἐνῶ ὁ ἰατρός ἀνέπνεε παρὰ τὸ παράθυρον, καπνίζων ἕνα σιγάρον, ἐγὼ παρετήρουν τὴν μικρὰν ἐκείνην εἰκόνα τῆς μητρὸς, ἐνατενίζουσαν πρὸς τὸ πυρέσσον τέκνον τῆς μὲ τοὺς μικροῦς γεροντικούς ὀφθαλμούς τῆς, κ' ἔφερον τὸν λογισμὸν πέραν, πρὸς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς νήσου τῆς, κ' ἀνεπόλουν τὰς ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας θὰ εἶχε βεβαίως μία μητέρα, ἔχουσα μακρὰν τῆς πρὸς ἀνάρρωσιν τὸ τέκνον τῆς.

Τί εἴμεθα λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! διατί ἤλθομεν; διὰ νὰ πάσχωμεν, νὰ πονῶμεν πάντοτε, στερούμενοι ὁλοὲν ὃ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ παραιτοῦντες διαδοχικῶς τὴν ζωὴν ταύτην, δι' ἧς τόσον στενῶς συνδεόμεθα, διὰ ν' ἀποκτησῶμεν μίαν ἄλλην ὠραιότεραν ἴσως, ἀλλὰ κάπως ἀμφίβολον; Ἄ! τόσον καιρὸν αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν μας ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος ἐν ἡσθάνθην, δὲν ἐγνώρισα ἄλλην δυστυχίαν, ἀπὸ τῆς πτωχὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς μου, καὶ τότε μὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν πολίτην ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τὴν ζωὴν μας, ν' ἀναπαραστῶ τὸ δάκρυ καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐκάστου ἀνθρωπίνου οἰκήματος, τὸ ὁποῖον φωτίζει τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος καὶ τὴν νύκτα ἡ λυχνία...

Ὁ πυρετὸς κατελάμβανεν ὁλοὲν τὸν ἀσθενῆ, τὸ σῶμά του ἐφλέγετο ὡς κάμινος ὀλόκληρον. Ἐζήτηί ἐπιμόνως νὰ πῖη ὕδωρ, κ' ἠναγκάσθημεν νὰ τοῦ βρέξωμεν ὀλίγον τὴν φλογισμένην γλῶσσάν του. Ὁ ἰατρός ἐζήτησεν ὕδωρ κ' ἐπλήρωσε μίαν λεκάνην καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ καθήκλας πλησίον τῆς κλίνης. Μετεχειρίσθη ὡς πανίον τὸ μικρὸν περικέντητον μανδύλιόν μου, κ' ἐζήτησα τὸ τοῦ ἰατροῦ διὰ νὰ σφογγίσω τὸ πρόσωπόν του.

Ἐβρέξα ἐπιμελῶς τὸ μανδύλιον καὶ ἀφοῦ ἀπέμειξα τὸ ὕδωρ, τὸ ἠπλώσα ἐπὶ τοῦ φλογισμένου μετώπου του. Ὁ ἀσθενὴς εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ βεβρεγμένου μανδύλιου ἐξεβαλεν ἐλαφρὰν φωνὴν ἀνακουφίσεως, καὶ διήνοιξε τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τοὺς ἐκάρφωσεν ἐπάνω μου μὲ πολλὴν ἐκφρασιν εὐγνωμοσύνης.

Μ' ἀνεγνώρισε καὶ τὰ χεῖλη του ἐψιθούρισαν ἕνα βαθύ, βαθύ «εὐχαριστῶ» καὶ ἡ πυρέσσουσα χεὶρ του ἐσφιγξε ζωνρῶς τὴν ἰδικήν μου. Ὁ ἰατρός ἐπλησίασε, καὶ τοῦ εἶπεν ὀλίγας λέξεις ἐνθαρρυντικῆς. Ὁ πτωχὸς νέος προσήλωσε τὸ αὐτὸ εὐγνώμον βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἐζήτησε διὰ νεύματος νὰ τοῦ θλίψῃ τὴν χεῖρά του. Τοῦ τὴν ἔδωσε καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ μαζὶ μὲ τὴν ἰδικήν μου, ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, μ' ἕνα φωτεινὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἐθέλησα ν' ἀποσύρω τὴν ἰδικήν μου διὰ νὰ τοῦ ἀλλάξω τὸ μανδύλι, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησεν ἰσχυρῶς ἐπαναλαμβάνων ἀσθενῶς μὲ μουρμουριστικὴν φωνὴν παιδίου:

— Δὲν πειράζει... δὲν πειράζει... ἀφήτέ με νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἔτσι...

Ἐπειτα συνήνωσε καὶ τὰς δύο χεῖρας μας κ' ἐφέλλισεν:

— Αἰσθάνομαι εὐτυχετὴ τὸν ἑαυτόν μου... πολὺ εὐτυχετὴ... πρέπει κ' ἐσεῖς νὰ εἴσθε εὐτυχεῖς... πρέπει νὰ γίνεται εὐτυχ...

Δὲν ἐξήκολούθησεν. Ἐπνίγετο κ' ἐζήτησε διὰ νεύματος ἐκ νέου ὕδωρ. Ὁ ἰατρός τεταραγμένος περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, τοῦ ἔδωσε πολὺ μεμετρημένον ἐντὸς μικροῦ ποτηρίου.

Τὸ πτωχὸ τὸ παιδί! τὸ καυμένο τὸ παιδί. Ἄ! ὅλην τὴν ζωὴν μου θὰ εἶδα τὴν στιγμήν ἐκείνην διὰ νὰ τὸ ἶδω καλὰ, καλὰ, ὅπως ἦτο εἰς τὸ σπῆτί μας, γυρμένο ἐκεῖ εἰς ἕνα κάθισμα μὲ τὴν ὠχρὰν κεφαλὴν του ἀκουμβησμένην ἐπὶ τῆς χεῖρός του, καὶ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμούς του βλέποντας ἀορίστως ἔξω τὴν θάλασσαν καὶ τὸν οὐρανόν...

Μετ' ὀλίγον ἤλθεν ὁ μπαμπᾶς. Μᾶς ἔφεραν ἐκ τοῦ πλησίον καφενεῖου ἀπὸ ἕν καθαίσικον καφεὶ καὶ παρεμείναμεν σχεδὸν μέχρι πρωίας εἰς τὸν ἀσθενῆ. Ὁ πυρετὸς πότε μὲν ἤρχιζε νὰ ἐλαττωταί, καὶ πότε ἠῤῥεξε μὲ ἀπίστευτον γοργότητα. Ὁ ἰατρός ἠτοίμασε τὴν κινίνην, ἀλλὰ ἕως τὸ πρῶν δὲν τοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐλπίσῃ ἐλάττωσιν πυρετοῦ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν δόσιν. Ἐθέλησα νὰ παραμείνω ἐκεῖ νὰ τοῦ συχναλάξω τὰ μανδύλια, ἀλλ' ὑπέκυψα εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ μπαμπᾶ κ' ἐπῆγα νὰ κατακλιθῶ. Ὁ ἰατρός παρέμεινεν ἐκεῖ. Ὁ μπαμπᾶς μὲ συνώδευσε κ' ἐπεριπατήσαμεν σιωπηλοὶ καθ' ὅλον τὸν δρόμον. Δὲν εἶχα καθόλου ὄρεξιν νὰ εἶπω λέξιν. Ἦμην φοβερὰ ταραγμένη, εἰς νευρικὴν σχεδόν κατάστασιν. Αἱ περιπέτειαι καὶ ἡ αὐπνία τῆς νυκτὸς μ' εἶχαν καταβάλλῃ, τὸ ἀχόρταγον ἐκεῖνο πῦρ ὅπερ κατεφλόγιζε τὸν νέον ἤρχιζε νὰ μεταδίδηται ὁλοὲν καὶ εἰς ἐμέ.

Προσεπάθησα κ' ἔκρυψα τὴν ταραχὴν μου ἀπὸ τὸν μπαμπᾶν καὶ κατεκλίθην ἀμέσως ὑπὸ τὰς ὀξείας κραυγὰς τῶν ἀλεκτρυόνων...

Εἰς τὰς δέκα ἐξύπνησα μ' ἕνα κακὸν πονοκέφαλον. Ἡ Σοφία μὲ ἔρριψε κατακέφαλα δύο ὀλόκληρους στάμνας ψυχροῦ ὕδατος, κ' ἀνέλαβα σχεδόν. Τὴν ἔστειλα νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Ὁ μπαμπᾶς παραδόξως εἶχε ξυπνήσῃ πρὸ ὀλίγου κ' εἰργάζετο κάτω εἰς τὸ γραφεῖον.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἔλαβε τὸ περιτετυλιγμένον φύλλον, ὡπερ συνεκράτουν τὰ ὀστά.

Μέρος πρῶτον.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ

Α'

Ἡ τελευταία ἔρα δημοσιογράφου.

— Φωνάζετε τὸν κύριον Λαφρεσάν'.

Τριετία συνεπληρώθη τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, ἀρ' ἕως τοῦς λόγους τούτους εἶπεν ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς μεγάλης ἡμερη-

σίας πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς ἐφημερίδος «Ταχυδρόμος τῶν Δύο Κόσμων».

Αἱ σελίδες τοῦ «Ταχυδρόμου» ἐμελλον νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ν' ἀρχίσῃ δ' ἡ ἀνά τὰς ὁδοὺς πώλησις τὴν τετάρτην παρὰ τέταρτον.

Ὁ θυρωρὸς ἐξῆλθε πάραυτα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἦν ἔλαβε διαταγῆς, ὥστε ἡμεῖς μένομεν ἐπ' ὀλίγον μετὰ τοῦ ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων», ἀκριβῶς ἐφ' ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα παρυσιασῶμεν αὐτὸν τῷ δημοσίῳ.

Ὁ κύριος Μιχαὴλ Ζακεμαῖν ἦγε τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἦν δὲ—καὶ εἶνε εἰσέτι, διότι κατὰ τὴν ὑγίειαν

ἔχει ἄριστα — δραστήριος περὶ τὰς ἐπιχειρήσεις, ἀείποτε πολυπραγμονῶν καὶ ἀεὶ κινούμενος· θὰ εὔρισκε βεβαίως τὸ ἀεικίνητον, ἐὰν ἡ εὕρεσις αὐτοῦ ἦτο ἀνθρωπίνως κατορθωτή. Ὅτε μὲν γράφων ἄρθρον ἐπὶ τῆς ἄκρας τραπέζης, ὅτε δὲ δίδων διαταγὰς εἰς τοὺς φέροντας εἰδήσεις, ἡ ὑποδεικνύων εἰς ἓνα τῶν συνεργατῶν σειρὰν ἄρθρων, εἰς δὲ τὸν συντάκτην τῶν οἰκονομολογικῶν ἄρθρων τὰς βάσεις σπουδαίας τινὸς ὑποθέσεως, ἄλλοτε δὲ πηδῶν εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ, ἵνα σπεύσῃ εἰς τὴν Βουλὴν, διότι εἶναι καὶ βουλευτὴς, γνωρίζων πάντα καὶ τὰ πάντα σχεδὸν ἐπιστάμενος, πρὸ παντὸς δὲ κεκτημένος ἀπίστευτον ἀφομοιωματικὴν δύναμιν... τοιοῦτος ὁ Μιχαὴλ Ζακεμαῖν, πᾶς τις δὲ μετὰ τὰς γραμμαῆς ταύτας θὰ γράψῃ τὸ ὄνομα ὑποκάτω τοῦ φωτογραφήματος, ὅπερ παρὶστὰ ἀληθῆ παρισιανόν. Εἶνε κατ' οὐσίαν ἀγαθός, καίτοι ἀπληστος εἰς τὸ κέρδος καὶ ἄκαμπτος μέχρι ρήξεως ὅταν οἱ συντάκται ζητήσωσιν αὐξήσιν ἢ προκαταβολὴν· ἀλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα, εἶνε πάντοτε φαιδρὸς καὶ εὐδιάλλακτος. Κατὰ τὸ φυσικὸν ἔχει τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα βραχέως κεκαρμένα, τὸ σῶμα εἶνε μικρὸς καὶ εὐσαρκος, ὁ δὲ μέλας αὐτοῦ ὀφθαλμός, διηνεκῶς εἰς κίνησιν, καὶ περιφέρει τὸ βλέμμα, ὥσπερ ζήτη ἀντίπαλον νὰ διασπίσῃ.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ σκιαγραφία τοῦ ἡγεμόνος κυρίου τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων», ὅστις ἐφώνησεν ἓνα τῶν συντακτῶν. Ὁ Ζακεμαῖν, μέχρις οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἔγραφε σημειώσεις τινάς, ἐνῶ ἐμάσα νευρικῶς τὸ σιγάρον, ὅπερ εἶχεν εἰς τὸ στόμα.

Ἐπανελθὼν ὁ θυρωρός:

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἔρχεται ἀμέσως, εἶπεν· δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὰ τηλεγραφήματα τοῦ «Χαβᾶ».

Ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ πάλιν, ἐνῶ ἔκλειεν αὐτήν ὁ θυρωρός καὶ ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς φλιας νέος εἰκοσιοκταετής ἢ τριακονταετής, εἰλικρινὺς φυσιολογίας, μετὰ μεγάλων καὶ κυανῶν ὀφθαλμῶν καὶ καστανῆς κόμης, ὡς τὸν πώγωνα κεκαρμένης· ἦν ὁ Λέων Λαφρεσάνζ, κρατῶν δέσμη ἔγγράφων. Τὴν δὲ περιβολὴν ἦν ἀνεπίληπτος, φορῶν κυανόχρουν ἐνδυμασίαν.

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ὑπογράψω ὅλ' αὐτά, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Ζακεμαῖν ἐκτείνων τὸν βραχίονα, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὴν δέσμη τῶν ἔγγράφων. Μὲ περιμένουν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅπου θὰ ὑμιλήσω καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἡτοιμασμένον. Μὰ τὴν πίστιν μου, εἴθε νόστιμοι ἄνθρωποι· πρέπει ὅλα ἐγὼ νὰ τὰ κάμω ἐδῶ πέρα. Εἶνε σφιγμέναι αἱ σελίδες; Θὰ βραδύνη ἡ ἑφημερίς!

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ δὲν ἐφάνετο τὸ παράπαν ταρσασόμενος ὑπερμέτρως ἐκ τῆς δεξιῶσεως ταύτης, διότι πιθανῶς ἦτο ἐξωκειωμένος.

— Ἐχετε *Τελευταίαν ὄραν*; ἠρώτησεν ὁ κ. Ζακεμαῖν.

Οὕτω καλοῦνται τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα, ἀτινα δημοσιεύονται τὴν τελευταίαν ὄραν κάτω τῆς πρώτης σελίδος τῶν ἐσπερινῶν ἑφημερίδων.

— Ὅχι, ἀκόμη, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ Λαφρεσάνζ, δὲν ἐφθασαν ἀκόμη τὰ τηλεγραφήματα τοῦ «Χαβᾶ».

— Οὐφ! εἶπεν ἔξυθύμως ὁ ἀρχισυντάκτης, καθυστερεῖ ὁ «Χαβᾶς», ὅλα καθυστεροῦσιν!

Ἠκούσθη τότε ὁ ἥχος ἡλεκτρικοῦ κώδωνος.

— Ἴδού ὁ «Χαβᾶς», πηγαινέτε, πηγαινέτε, θὰ εὔρετε τώρα τὴν *τελευταίαν σας ὄραν*.

— ὦ! δὲν πιστεύω νὰ ἔχη μεγάλα πράγματα, κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, διότι ἐπικρατεῖ πολιτικὴ γαλήνη. Ὅλος ὁ κόσμος πηγαινέει εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά ἢ εἰς τὰς ἐξοχάς· ἐπερωτήσεις εἰς τὰς Βουλὰς δὲν γίνονται, ἀπεργίαι ὡσαύτως, τίποτε τέλος πάντων.

— Ὑπάγετε, ὑπάγετε. Ἄ! ποῖος ἄλλος εἶνε ἀκόμη ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς συντάξεως;

— Ὅλοι ἀπῆλθον, κύριε, πλὴν τοῦ γραμματέως, ὅστις εὔρισκεται πλησίον τῶν στοιχειοθετῶν, καὶ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῶ.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἠκολούθησε στενὸν διαδρόμον καὶ ὠθήσας θύραν ἐπεστρωμένην μεταξωτῶ ὑφάσματι εἰσῆλθεν εἰς δωματίον τῆς συντάξεως. Εὔρισκετο ἐν αὐτῷ μεγάλη τράπεζα κεκαλυμμένη ὑπὸ πρασίνου τάπητος, ἐπ' αὐτῆς δ' ἐκκεῖτο σωροὶ ἐφημερίδων, μελανοδοχεῖα καὶ χάρτης. Μεταξὺ δύο παραθύρων ὑπῆρχε μέγα ἀνακλιντрон, ἐφ' οὗ ἐξηπλοῦτο νωχελῶς εἰς συντάκτης· εἰς γωνίαν δὲ τινα εὔρισκετο κλειδοκύμβαλον. Ἐπὶ τῶν τοίχων ὑπῆρχον γελοιογραφίαι καὶ διάφορα σχεδιαγραφήματα.

— Φλαβιανέ, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην ὅστις ἐξηπλοῦτο ραθύμως ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, εἶπα πρὸς τὸν κύριον ὅτι εἶσαι ἐδῶ.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῶ ἠγέρθη ἐξαίφνης.

— Ὁρατῖα μοῦ τὴν κατάφερες, ἀνέκραξε. Λοιπὸν ἐὰν σ' ἐρωτήσῃ καὶ πάλιν, θὰ τῷ εἶπῃς ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἐδῶ... Ἴδού, φεύγω.

— Στάσου δά, πηγαινόμεν μαζὶ ἅμα ἀρχίσῃ τὸ πιεστήριον.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ὁ Ζακεμαῖν θὰ μοὶ εἶπῃ νὰ τοῦ κάμω ἐν ἄρθρον... Θὰ μ' εὕρῃς εἰς τὴν λέσχην.

— Μείνε, σὲ παρακαλῶ. Εἶδες τὰ τηλεγραφήματα τοῦ «Χαβᾶ»; Ἐχουν καμμίαν τελευταίαν ὄραν, καμμίαν σπουδαίαν εἶδησιν;

— Ναί, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανὸς δίδων εἰς τὸν συνάδελφον τὴν ἀνταπόκρισιν τοῦ Πρακτορείου Χαβᾶ. Ἐγένετο ἀπεργία ἐν Μελκόμβῃ καὶ παραχαί, ὑπάρχει δὲ φόβος περὶ στάσεων.

— Ἐν Μελκόμβῃ!... Μελκόμβῃ; ἐπανελάθεν ὁ Λαφρεσάνζ, εἶνε πόλις τῆς Ἀγγλίας ποῦ ὅμως; Θὰ τὸ γνωρίζῃς σὺ, Φλαβιανέ,

— Ἡ Μελκόμβῃ κεῖται εἰς τὴν κομητείαν Δόρσετ παρὰ τὴν Δόρτσεστερ, τὴν πρωτεύουσαν τῆς κομητείας, καὶ τὴν Μπράϊτπορ, ὠραιότατον στάθμὸν θαλασσίων λουτρῶν. Νομίζω ὅτι συνεστήθησαν ἐκεῖ πρὸ τινῶν ἐτῶν μεγάλα ἀγγειοπλαστεῖα ἐκ κεράμου καὶ πορσελάνης διαγωνιζόμενα πρὸς τὰ γερμανικὰ· εἰσάγεται δὲ χῶμα καλλίστης ποιότητος ἐκ Πούλ. Ἦτο σχεδὸν γνωστὸν ὅτι ἐπέκειτο ἐκεῖ ἀπεργία. Καὶ ἐδῶ ὑπάρχει ὡς πάντοτε ὁ δάκτυλος τῆς Πρωσσίας.

Ἐνῶ ὁ Φλαβιανὸς εἶδιδε τὰς λεπτομερείας ταύτας, ὁ νέος Λαφρεσάνζ ἔκοπτε τὴν εἶδησιν τοῦ πρακτορείου προσθέτων γραμμὰς τινὰς ἐκ μέρους τῆς συντάξεως· μετὰ δὲ ταῦτα ἔθηκε τὸν χάρτην ἐν κιβωτίῳ αὐτομάτως καταβιβάζοντι αὐτὸν εἰς τὸ τυπογραφεῖον, φυλάξας τὸ ἀντίγραφον διὰ τὸν διευθυντήν.

Τοῦ Λαφρεσάνζ καταγινόμενου εἰς τοῦτο, ἡμεῖς ἄς σκιαγραφήσωμεν ἐν σπουδῇ τὸν Φλαβιανὸν Μωροῶ.

Ὁ Φλαβιανὸς ἦν κατὰ τινα ἔτη πρεσβύτερος τοῦ συναδέλφου, πρὸς ὃν ἀπὸ μακροῦ ἔτρεφεν ἀδελφικωτάτην ἀγάπην· ἦτο πιθανῶς τριακονταπενταετής ἢ τριακονταεξαετής· ἐθεωρεῖτο ὡς παράξενος καὶ ιδιότροπος ἄνθρωπος καὶ ἐλέγετο συνήθως περὶ αὐτοῦ :

— Ἔχει πολλὰ προτερήματα, ἀλλ' εἶνε ὀκηνηρότατος.

Πολυμαθὴς ὢν, νοημονέστατος καὶ λίαν εὐφυὴς, τραχύς πρὸς ἐκείνους, καθ' ὃν ἦτο προκατειλημμένος, ἠδύνατο, κατὰ τὴν γνώμην πάντων, νὰ ἐπιδιώξῃ λαμπρὸν σταδίον· ἀτυχῶς ὅμως ἐξεμνηδένιζεν ἐν μέρει τὰ λαμπρὰ ταῦτα προσόντα ἢ ὀκηνηρία. Ἀποφρανισθεὶς ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, μικρὰν δ' ἔχων πατρικὴν κληρονομίαν, ἐγνώριζε ν' ἀρκῆται εἰς τὰ ὀλίγα, κατὰ τὰς περιστάσεις, καίτοι δὲν ἦτο τὸ παράπαν σοφός, καὶ πλὴν τοῦ ἡμερησίου ἄρθρου, ὅπερ ἦν ὑποχρεωμένος νὰ διδῆ, εἰργάζετο μόνον ὅτε ἀπόλυτος ἀνάγκη ὤθει τοῦτο. Καὶ τὸ ἄρθρον δ' αὐτὸ ἀκόμη τῷ ἀπέσπον γραμμῆν πρὸς γραμμῆν.

Τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου ἤρξατο πρὸ ἰκανῶν ἐτῶν διὰ τῆς ἐκδόσεως ἐνός τόμου στίχων εὐφυῶς γεγραμμένων. Ἐν τῶν μυθιστορημάτων αὐτοῦ, πολύπλοκον, ἐπροξένησεν αἴσθησιν, ἐν δὲ ἔρμα, διδαχθὲν ἐν τῷ Γαλλικῷ Θεάτρῳ, κατεχειροκροτήθη. Εἶτα περιορίσθη εἰς ταῦτα, ἀνκρινώσκων, ἀκούων, ὀμιλῶν, συζητῶν καὶ κατατριβόμενος δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἐνῶ ἐκάπνιζεν αἰωνίως τὸ σιγᾶρον του. Βραχυτέρος ὢν τοῦ Λαφρεσάνζ κατὰ τὸ ἀνάστημα, εἶχε τοὺς ὤμους εὐρύτερους ἐκείνου, ἰδιόρρυθμον καὶ ἰσχυρὰν τὴν κεφαλὴν, μέλαιναν δὲ καὶ βοστρυχώδη τὴν κόμην καὶ ἐνιαχοῦ ὑποπόλιον· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ ἡμιθάμβους, ὀφθαλμοὺς μύωπος, ὢν ὁ ἀριστερός ἔφερε πάντοτε μονύελον. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις εἶχε τὸ ἦθος λίαν διακεκριμένον. Σταθερώτατος καὶ χρηστότατος τὸν χαρακτήρα ἐξελέγετο πάντοτε ὑπὸ τῶν συναδέλφων καὶ τῶν φίλων ὡσάντις ἐπρόκειτο περὶ ἐξομολόγησως διαφοράς τινος ἢ περὶ μενομαχίας. Ἄλλ' ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἦν ὀκηνηρότατος.

— Πρὸς τί ; ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς λέγοντας αὐτῷ νὰ ἐργασθῆ. Πολύ ἀργὰ ἐγενήθη, εἶμαι τοῦ ἀρχαίου συστήματος, κανεὶς δὲν θεέστεργε νὰ τυπώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμουν νὰ γραψῶ, ἐκείνο τὸ ὅποῖον ἐννοῶ . . .

Ὁ Λαφρεσάνζ περᾶνας τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἠγείρετο.

— Θὰ ὑπάγω τὴν Τελευταίαν μου ὄραν εἰς τὸν κύριον, θὰ κατευχαριστήθῃ.

— Πρὸ πάντων, ὑπέλαθεν ὁ Φλαβιανός, νὰ μὴ τῷ εἴπῃς ὅτι εἶμαι ἐδῶ, σὲ σκοτῶνω !

Ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων ὁ ἀρχισυντάχτης εἶδει σημεῖα πυρετώδους ταραχῆς.

— Ἀπεργία ! ἀνέκραξεν, ἐν Μελοκόμβῃ ! Ἄλλὰ τότε πρέπει νὰ στείλω ἐκεῖ ἀμέσως κανένα !

— Δὲν εὐρίσκειται ὅμως κανεὶς, κύριε, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος.

— Καλὰ, καὶ ὁ Μωροᾶ ;... Ὁ Μωροᾶ ὀμιλεῖ τὴν ἀγγλικήν, γνωρίζει δὲ κάλλιστα τὰ κατὰ τὰς ἀπεργίας. Μοὶ εἶπατε δὲ ὅτι ἦτο ἐκεῖ !

— Ὁ Φλαβιανός ἐξῆλθε, κύριε, ἀνταπήνησεν ὁ Λαφρεσάνζ μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Καὶ ἔπειτα αὐτὸς θὰ ἔστειλε τὰ τηλεγραφήματα τὴν ἄλλην ἡμέραν. Καὶ ὅμως ἡ ἐφημερίς ἔχει ἀνάγκην πληροφοριῶν, τὸ δὲ μέρος τῶν πληροφοριῶν, εἶνε λίαν παρημελημέ-

νον ἀπὸ τινος... Λοιπόν !... ἀλλὰ, ἰδοὺ ποῦ εἴσθε σεῖς ! σεῖς οἵτινες ὀμιλεῖτε ἀγγλικά, σεῖς !

— Ὡ ! ὀλίγα, εἶπεν ὁ νέος, ὅστις δὲν ἐγίνωσκε δέκα λέξεις καὶ οὐδέποτε ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀρκετὰ διὰ νὰ ξεμπερδεύετε. Τέλος πάντων θὰ ἀναχωρήσετε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ἐσπέρας, ἐπανάλαβεν ὁ κ. Μιχαὴλ Ζακεμαῖν, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος ἀποφασιστικὸς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του. Περᾶσατε εἰς τὸ ταμεῖον διὰ νὰ σᾶς δώσουν χρήματα. Ἰδοὺ, θ' ἀναχωρήσετε μετὰ τὴν ἑκτακτον ἀμαξοστοιχίαν εἰς Δουβρον τὰς πέντε. Ἐτοιμασθήτε. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν θὰ σᾶς φέρῃ ὁ θυρωρὸς τὸ εἰσιτηρίον σας. Πηγαίνατε εἰς τὴν οἰκίαν σας, μὴ λησμονήσητε δὲ νὰ λάβετε μαζῇ σας ἐν ρεθόλθερ, καὶ πρὸ πάντων νὰ στείλετε τηλεγραφήματα, λεπτομερείας, πολλὰς λεπτομερείας. Ἐπιθυμῶ νὰ λάβω τὴν Τελευταίαν ὄραν σας πρὸ παντὸς ἄλλου ! Ἐλα, Λαφρεσάνζ, ἡ στιγμή εἶνε κατὰλληλος, νὰ διακριθῆτε. Θ' ἀναγνωρίσω τοῦτο μετὰ τὴν ἐπάνοδόν σας... ἐγὼ τρέχω εἰς τὴν Βουλὴν... Ἐβράδυνα... Δὲν θὰ δυνηθῶ διόλου νὰ ἀγορεύσω σήμερον.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ. Βεβαίως δὲν τῷ ἀπήρεσκε παρὰ πολὺ νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγγλίαν, ἐφοβεῖτο ὅμως μὴ δὲν δυνηθῆ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιτυχῶς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν. Τέλος πάντων ὤφειλε καρτερῆσαι. Ὁ κ. Ζακεμαῖν εἶχεν ἤδη ἀπέλθει.

Ἐν δὲ τῷ δωματίῳ τῆς συντάξεως ὁ Φλαβιανός Μωροᾶ ἐξηκολούθει ρεμβάζων καὶ καπνίζων.

— Ἄ ! σὲ στέλλει ὁ κύριος, εἶπε τῷ φίλῳ αὐτοῦ. Θὰ διασκευάσῃς εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά τοῦ Μπρόκίτπορ.

— Δὲν ὀμιλῶ ὅμως ἐγὼ ἀγγλικά. Ἡξεύρω μόνον τὸ give me some bread καὶ τὸ I love you (Δόσμει κομμάτι ψωμί. Σὲ ἀγαπῶ).

— Αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζεται, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι ὑπάρχουσιν Ἀγγλοι μὴ γνωρίζοντες περισσότερα αὐτῶν.

— Ἀστείευεσαι πάντοτε. Τέλος πάντων ἐγὼ εἶμαι κατεστενωχωρημένος. Ἐπρεπε νὰ ὑπάγῃς σύ.

— Ἐγὼ ! Νὰ ταξειδεύσω ἐγὼ μετὰ ταυῖν ζέστην ! νὰ χωθῶ ἐγὼ μέσα εἰς τὰ πλήθη ! Καλέ, μήπως θέλεις νὰ ἀποθάνω ; Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἠδύναμην νὰ βασισθῶ ἐπὶ τῆς φιλίας σου... Ἐκείνο τὸ ὅποῖον εἰμφορῶ νὰ κάμω δι' ἐσὲ εἶνε νὰ σὲ συνοδεύσω μέχρι τοῦ σιδηροδρόμου.

Δὲν ἐχρονотρίθησεν πολὺ προετοιμαζόμενος ὁ Λέων Λαφρεσάνζ. Ἐνα ὁδοιπορικὸν σάκκον καὶ ἐν ἐπανωφόριον λαθῶν, δι' ἀμάξης ἐπορεύθη μετὰ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροᾶ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ἀγίου Λαζάρου. Σχεδὸν ταυτοχρόνως κατέφθασεν ἐκεῖσε ἐτέρα ἀμαξά, ταύτης δ' ἀπέβη ἀνὴρ τριακονταετῆς περίπου, φέρων τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὡς ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐνδυμασίαν, ὁδοιπορικὴν σχεδὸν ὁμοιοτάτην στολήν.

— Ποῦ στὸ διάβολο εἶδα ἐγὼ αὐτὸ τὸ μούτρο ; ἠρώτησεν ὁ Φλαβιανός τὸν φίλον αὐτοῦ. Αὐτοὺς τοὺς ἄνευ βλέμματος ὀφθαλμοὺς κάπου τοὺς εἶδα, ἐξ ἅπαντος δὲ θὰ γνωρίζω αὐτὸ τὸ πρόσωπον ! Δὲν παρκτηρεῖς, ἔχει τὰ μαλλιά κερμμένα ὡς τὰ ἰδικά σου, τὸ γένειον ὡς τὸ ἰδικόν σου, καὶ μοὶ ἐμπνέει ἐσχάτην ἀποστροφὴν. Ποῦ ἄρα γε τὸν εἶδα ; Βεβαίως εἶνε Γερμανός !

— Σὺ παντοῦ βλέπεις Γερμανούς !

— Διότι παντοῦ ἀπαντῶ τοιοῦτους, πιστευσέ με... πρὸ πάντων δ' ἐν Γαλλίᾳ, καὶ τοὺς ἀποστρέφωμαι.

— Νὰ μὴ ἐνόμισες ὅτι ἐγὼ τοὺς λατρεύω;

Ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς εἰς τὸν σταθμὸν εἰσόδου. Ἐν τῷ μεταξύ ἰδὼν τὸν Λαφρεσάνζ ὁ θυρωρὸς τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων» ἔδωκεν αὐτῷ τὸ εἰσιτήριο.

Ὁ Φλαβιανὸς περιεπτόχετο τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Νὰ σοῦ, πῶ, προσέθηκε λέγων αὐτῷ «Καλὴν ἐντάμωσιν», ἐὰν ἰδῆς θύρῳον, μὴ ἐκτίθεσαι, μὴ σκοτωθῆς, διότι εἶνε ἀνωφελές.

Ἐπάρχουσιν ἀντιπάθειαι καὶ συμπάθειαι ἀθρομήτως γεννόμεναι. Ὁ Λαφρεσάνζ, τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον κρατῶν, προεπαρεύετο τοῦ προσώπου ὅπερ διήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ καὶ ὅπως ἀμερίμως εἶχε πλέον περὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦναντίου τὴν προσοχὴν του ἐπέσυρε χαρίεσσα νεανίδος μορφή. Ἡ νεανὶς αὕτη ἐβάδιζεν ἡρέμα ἐν μέσω ταξειδιωτῶν, οἵτινες πολυφρόντιδες ὄντες, ἐσπεύδον πρὸς τὰς ἀμαξίας.

Πάντοτε ἀγρυπνεῖ ὁ ὀφθαλμὸς νέου ὅταν ἄγῃ τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος καὶ εἶνε ἐφημεριδογράφος, συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος· διότι ὁ Λαφρεσάνζ ἐθαύμαζε τὸ λεπτὸν ἀνάστημα, τὴν ἐρασίμιαν κανονικότητα τῶν ὤμων, τὴν εὐθείαν ὡς ἐλληνικοῦ ἀγάλματος ρίνα, τὸ παχυλὸν καὶ ἐρυθρόχειλον στόμα, τὴν στρογγύλην καὶ παχυλὴν σιαγόνα καὶ τὰς παρειὰς τῆς νέας ταύτης κοσμουμένης διὰ χαρισμάτων γελασίων. Ἡ κόμη ἦτο ξανθὴ, χρώματος οἶον τὸ ἐν Ἄγγλιᾳ auburn καλούμενον (ἀνοικτὸν καστανόχρουν), οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ μέλανες σκιαζόμενοι ὑπὸ πυκνῶν βλεφαρίδων. Ἡ περιβολὴ ἦν ἀπλουστάτη, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσα, συγκειμένη ἐκ μεταξωτῆς μετὰ τετραγωνικῶν διαποικιλμῶν ἐσθῆτος καὶ ἐκ μακρᾶς φαγιόχρου χλανίδος. Ὁ δὲ πῖλος ἐξ ἰαπωνικῆς ψιάθου ἦν φιλαρέσκως ἀνεστραμμένος ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ ἔφερεν ἐν καὶ μόνον ἄνθος ἀμαυροῦ ροδίνου χρώματος.

Ἡ νεανὶς ἐκράτει σάκκον ἐκ ρωσικοῦ δέρματος καὶ ἐζήτει κενὴν ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ἀμαξίαν, πρώτη δὲ ἰδέα τοῦ Λέοντος Λαφρεσάνζ, ἰδόντος τὸ θαυμάσιον τοῦτο πλάσμα, ὑπῆρξεν: «Καὶ νὰ ἠδυνάμην νὰ ἔχω τὴν θελκτικὴν ταύτην νέαν συνταξειδιώτιδα». Καὶ ἔσπευψεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν ἀκούσας ὀπισθεν αὐτοῦ φωνὴν,

— Βέρθα, ἐκλέξε μεσαῖον βαγόνιον, διότι γνωρίζεις καλὰ ὅτι ἡ θεία σου θέλει νὰ ταξειδεύῃ μόνον εἰς μεσαῖον βαγόνιον.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο ἀνδρὸς ἐξηκονταετοῦς τὴν ἡλικίαν καὶ ἀνασπήματος ὀλίγον κάτωτέρω τοῦ μετρίου, ἔχων δὲ στρογγύλον καὶ υπέρυθρον πρόσωπον, σημεῖον τοῦτο καλοῦ στομάχου, εὐθύμου χαρακτήρος καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλῆς καρδίας. Τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχε μεγάλους καὶ ὀλίγον ἀπονηρευτούς, τὸ στόμα μολαταῦτα ἄπληστον, μαρτυροῦν ροπήν τινα πρὸς τὴν λαϊμαργίαν, καὶ πρὸς ἐπίμετρον, μεγάλην κοιλίαν, ἣτις ἠνάγκαζεν αὐτὸν ν' ἀσθμαίνῃ ὀλίγον ἐν τῇ ἐσπευσμένη ταύτῃ πορείᾳ.

Τοῦτον ὁ Λαφρεσάνζ ἰδὼν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διενεήθη:

— Νὰ ἀληθῆς χαρακτήρ θείου. Βεβαίως ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρώπος εἶνε ἀνίκανος νὰ διανοηθῆ ἢ καὶ νὰ διαπράξῃ κακόν.

Ὁ θεὸς προὐχώρει κεκυφώς ὑπὸ τοῦ μεγάλου βάρους δε-

μάτων, ἄτινα ἔφερε. Πλησίον δ' αὐτοῦ μεγαλόσωμος γυνή, ἡ σύζυγός του βεβαίως, μέγαν καὶ νέον πῖλον φέρουσα, ὃν ὁ ἐφημεριδογράφος ἐχαρακτήρισεν ἀμέσως ὡς κακὴν ἀπομίμησιν τυρολιανῶ πῖλου, καὶ ἐσθῆτα ἐκ σκωτικοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος ζωηροῦ χρώματος, ἐφάνετο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τοῦ βάρους μεγάλου σκεύους. Εἶχε μεγάλους τοὺς πόδας, τὰς χεῖρας, τοὺς ὀδόντας, τὸ στόμα, τὰ πάντα τέλος λίαν μεγάλα. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἡλικίαν ἦτο ἀναντιλέκτως πεντήκοντα πέντε ἐτῶν, χαρακτηρηστικὸν δὲ γνώρισμα τούτου ἦτο ὅτι ἤρρασκεν ἀκόμη.

— Δὲν εἶνε τόσον καλὴ ὡς ὁ θεὸς ἢ θεία, ἐπιθύρισε ὁ δεησιογράφος, ἀλλ' οὐδὲ κακὴ εἶνε ταιριασμένον ἀνδρόγυνον.

— Φιλήμον, ἀνέκραξεν ὀξύθυμως ἡ γυνὴ ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της· δὲν βλέπεις, λέγω, ὅτι δὲν εἰμπορῶ πλέον καὶ μοῦ ἀφίνεις ὅλον τὸ βάρος αὐτοῦ τοῦ σάκκου, ποῦ θὰ τὸν παραιτήσω στὴ μέση ἐὰν δὲν τὸν πάρῃς;

Ἐξαιρετος εὐκαιρία ἐπαρουσιάζετο. Ὁθεν πρὶν ἢ ὁ θεὸς Φιλήμον προφθασῇ νὰ δικαιολογηθῆ, ὁ Λέων Λαφρεσάνζ προσέφερεν ἥδη τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε, κυρία...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἄδειαν, ἣν ἄλλως διὰ τὸν τύπον μόνον θὰ τῷ ἤρνετο, ἔλαβε τὸν σάκκον καὶ ἔφερεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξίας, ἣν ἐξέλεξεν ἡ δεσποινὶς Βέρθα, ἀνελθὼν δὲ πρῶτος καὶ ἐν σπουδῇ ἀκατασχέτῳ ἀποθήμενος ἐν πρὸς ἐν τὰ δέματα τοῦ θείου Φιλήμονος, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν θείαν, ἐποποθέτησεν αὐτὴν καὶ καθεστῆε καὶ αὐτὸς ἔναντι τῆς πρώτης γωνίας ἣν ἐξέλεξεν ἡ νεανὶς ἔλαβε τὴν ἀμειβὴν τῶν φροντίδων καὶ τῶν κόπων τοῦ ἀκούου τὴν θείαν νὰ λέγῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Ἴδού εἰς κύριος λίαν φιλοφρονητικός.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤλιπε νὰ κάμῃ εὐάρεστον ταξειδίου μετὰ τῆς δεσποινίδος Βέρθας, ἣς ἀπεθαύμαζε τὴν ἐπαγωγὸν καλλονὴν, ἀλλ' ἔλαφρον νέφος διατάραξεν αἴφνης τὴν ἐλπίδα ταύτην. Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, ὅπερ ἀθρομήτως ἐνέπνευσε ἀποστροφὴν εἰς τὸν κ. Φλαβιανὸν Μωροῦ καὶ εἰς αὐτὸν τοῦτον, εἰσῆρχετο ἐν σπουδῇ εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξίαν καὶ κατελάμβανε τὴν πλησίον τῆς δεσποινίδος Βέρθας ἐλευθέραν μένουσαν θέσιν.

Πλὴν ἀδιαθρόχου μανθόου καὶ μεγάλης μολυβδαπτῆς ῥάβδου, ἣτις ἐνέκλειε πάντως καὶ ξιφίδιον, ὁ νήλιος οὐδεμίαν εἶχεν ἀποσκευὴν.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατενόησε τότε ὅτι ἦτο ἀκριβοῦς ἢ πρὸς αὐτὸν γενομένη ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ παρατήρησις. Ἐὰν μὴ ὁμοιότης, ὑπῆρχε τοῦλάχιστον ἀναλογία Λέοντος Λαφρεσάνζ πρὸς τὸν πρὸ αὐτοῦ ἀνθρώπον, ἡ δὲ ἀναλογία αὕτη, ἡ λίαν ἀπομεμακρυσμένη, ἦτο λίαν καταπληκτικὴ. Καὶ νὰ μὲν δὲν εἶχον τὰ αὐτὰ χαρακτηρηστικά, διότι τὰ τοῦ Λέοντος Λαφρεσάνζ ἦσαν λεπτά καὶ ἐξοχα, ἐνῶ τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦσαν τραχέα καὶ κοινότατα, τὸ βλέμμα ἦν εἰλικρινές, χαρίεν καὶ ἰσχυρόν, ἐνῶ τὸ τοῦ ἄλλου ψυχρόν, ξηρόν καὶ τραχύ... ἀλαμπές, ἀλλ' ὅμως ὁ δεύτερος ἄπωθεν ὑπεμίμνησκε τὸν πρῶτον ἂν δὲ προσθέσωμεν εἰς ταῦτα καὶ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὁδοιπορικῶν ἐνδυμασιῶν καὶ τοῦ κοψίματος τοῦ πάγωνος καὶ τῆς κόμης, θὰ ἐννοήσωσι τότε οἱ ἡμέτεροι ἀναγκῶσαι ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Λέων ἦτο δυσηρεστημένος ἐκ τῆς περιέρχου ταύτης συναντήσεως. Ἐνὶ λόγῳ ὁ δεύτερος ἠδύνατο νὰ περάσῃ εἰς βάρους τοῦ πρώτου.

Ὁ ἀνθρώπινος βίος βρῖθει τοιούτων ἀλλοκότων καὶ κωμικῶν, τὰ δὲ παράδοξα ταῦτα ἐξέπληξαν τὸν θεῖον Φιλῆμονα, τὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ αὐτὴν τὴν δεσποινίδα Βέρθαν, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐφέροντο ἐπανειλημμένως ἀπὸ τοῦ Λαφρεσάνζ εἰς τὸν ἄλλον, προφανῶς δὲ διηπόρουσιν οἱ συνταξιδιώται τοῦ Λέοντος μὴ τοι ὑπῆρχε συγγένεια μεταξὺ των. Ὁ ἐν λόγῳ ἀνὴρ, ἀφοῦ προσδιώρισε τὴν θέσιν του παρετήρησε τὸ ὠρελόγιον, διέφυγε δ' αὐτὸν κίνημα ἀνυπομονησίας, ὅπερ εὐθὺς κατέστειλε. Διελθὼν πρὸ τῆς νεάνιδος, χωρὶς κἄν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ κύψας ἀπὸ τῆς θυρίδος παρετήρησεν ἐφ' ἱκανὸν πρὸς τὸν σταθμὸν· εἶτα ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ καὶ καταβῆ τῆς ἀμάξης.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἦν περιέργος, εἶχε τοῦτο τὸ κοινὸν μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ εἰλικρινῶς ὁ Λαφρεσάνζ ἐδείχθη τόσοσ ἐράσμιος, ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν :

— Αὐτὸς ὁ κύριος δὲν εἶνε μαζὶ σας; ἠρώτησε καπεινῆ τῆ φωνῆ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Λέοντα.

Οὗτος δ' ἐκίνησεν ἐνεργητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Οὐδὲ κἄν τὸν εἶδον ποτέ, ἀπεκρίνατο διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

Οἱ ὑπάλληλοι ἔκλειον τὰς θυρίδας ἐπαναλαμβάνοντες τὴν συνήθη φράσιν των : — Εἰς τὰς θέσεις σας, κύριοι :

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἴστατο εἰσέτι ἐκεῖ παρατηρῶν πρὸς τὸν σταθμὸν, ἐφαιδρύνθη δὲ πῶς τότε ἡ ἀπαθὴς αὐτοῦ φυσιογνωμία, διότι εἶδεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος μὲ πυρρὸν τὸν μύστακα καὶ τὰς παραγναθίδας καὶ ἐκ τῶν πάντων προδίδοντα τὴν γερμανικὴν αὐτοῦ καταγωγὴν. Ἦν μὲν μόλις πεντηκονταετής, ἐνδεδυμένος κομψῶς καὶ μετὰ μεγάλῃς πολυτελείας· ἔφερε δὲ καὶ δακτυλίους καὶ κοσμήματα, ἐὰν δὲ μᾶς ἐπιτραπῆ ἡ τετριμμένη ἐκφρασίς· «ἐμύριζε γερμανίλας ἀπὸ μακρῶς». Περιεπάτει ἐσπευσμένως, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπε τοῦτο ἡ παχυσαρκία του, ἔνευσε δὲ κρύφα διὰ τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐφάνετο ὅτι τὸν ἀνέμενε, οὗτος δ' ἀπεκρίνατο ὁμοίως, καὶ τότε ἀντήλλαξεν βαιῶ τῆ φωνῆ φράσεις τινὰς εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν, αἵτινες ἀπηγγέλθησαν, οὕτως εἶπεῖν, διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέω : ν

— Εἰς Μεγκόμβην Regis, ὑπέλαθεν ὁ ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης κατελθὼν. — Ναί. — Τί προστάζετε ; — Τὰ πάντα ἄς παραδοθῶσιν εἰς πῦρ καὶ σίδηρον. — Καλά.

Τούτων ρηθέντων, ἔστρεψαν τὰ νῶτα, καὶ ὁ ταξειδιώτης δι' ἑνὸς ἄλλατος ἐπήδησεν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμάξαν, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος διὰ δυσθύμου κινήματος ἔκλειε μεθ' ὀρηκῆς τὴν θυρίδα.

Ἦτο καιρὸς, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσύριζε καὶ ἐξεκίνει. Ὁ ταξειδιώτης καὶ πάλιν χωρὶς νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τῆς δεσποινίδος Βέρθας ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ νεάνις, ἥς διηγέρθη ἡ περιεργία ὡς πάσης κόρης τῆς Εὐας, οὐδὲ λέξιν ἔχασεν ἐκ τοῦ συντόμου διαλόγου, διότι ἡ λεπτή αὐτῆς ἀκοή καὶ τὰ ἐλάχιστα ἤκουσε. Αἴφνης δ' ἐγένετο κάτωχος καὶ τὸ στῆθός της ἐταράσσεται βιαίως. Ἠγέρθη πρὸς τὸν σκοπὸν, κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ τοποθετήσῃ τὰ πολλὰ τοῦ θεῖου Φιλῆμονος δέματα, κύψασα δὲ τῷ εἶπε τάχιστα εἰς τὸ οὖς :

— Πρὸ πάντων ἐὰν ὁμιλήσετε, ἐὰν ἀρχίσῃ συνομιλία, οὔτε σείς, οὔτε ἡ θεία μου νὰ μὴ εἰπῆτε ὅτι ἐννοῶ τὰ γερμανικά.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ νευρικὸν κί-

νημα, ἀλλ' ἀνέλαθε τὴν ἀκινήσιαν του εἰς ἐπιτακτικὸν νεῦμα τῆς ἀνεψιάς. Ἡ δὲ θεία ἠρέυνα ἐν τῷ σκεύει αὐτῆς καὶ ἐξήγαγε μικρὰ φιάλην ἀγγλικῶν ἀλάτων, δευτέραν phénol καὶ τρίτην ἀρωματικῶ ὕδατος τῆς Κολωνίας.

— Ἄ ! ἄ ! μέσα εἰς τὸ ρεῦμα ἐκάθισες, Ἐλθίρα... τί ἀπερὶσκεψία ! Καὶ ἡ φωνή σου !... ὅταν ἔχῃ τις φωνὴν ὡς τὴν ἰδικὴν σου...

Ἡ κ. Ἐλθίρα ἔστησεν ἐν κάτοπρον, περιετύλιξε τὸν λαίμονα διὰ μεταξωτοῦ μανδηλίου συνοδεύσασα συνάμα πάσας τὰς περιποιήσεις ταύτας δι' ἑνὸς ἢ δύο χούμ χούμ, ἅτινα ἀπεδείκνυσεν ὅτι εἶχε δυνατὴν φωνὴν ἀνθυψιφώνου. Ὁ δὲ Λέων Λαφρεσάνζ ἠνοιξεν ἐφημερίδα ἵνα φανῆ τι πράττων καὶ παρετήρει ἄνω τοῦ φύλλου τὰ θελκτικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πρὸ αὐτοῦ καθημένης δεσποινίδος Βέρθας. Δὲν ἔπραξε δὲ τοῦτο χωρὶς νὰ διακρίνῃ τὴν ταρχαὴν τῆς νεάνιδος καὶ τὴν ὠχρότητα αὐτῆς καὶ ἀμέσως ἤρχισε συλλογιζόμενος πῶς νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν. Ἄλλ' ὁ θεῖος Φιλῆμων δὲν τῷ ἀφῆκε πολὺν καιρὸν. Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦτο κάπως φλύαρος. Ἐν πρώτοις ἠὲ χαρίστησε τῷ Λαφρεσάνζ ἐπὶ τῆ προμηθεῖα ἣν ἔδειξεν ἐκφορτώσας αὐτόν τοῦ ὀδοπορικῶ σάκκου· ἦν δὲ τοῦτο φυσικὴ ἀρχή.

— Κύριε, ἐπανελάθειν ὁ θεῖος Φιλῆμων, θὰ μὲ εἰπῆτε πολὺ φλύαρον, ὅταν ὁμῶς ταξειδεύω καὶ εὐρίσκωμαι ἐνώπιον προσώπου τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία μοὶ εἶνε συμπαθητικὴ, δὲν εἰμφορῶ παρὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσω. Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ν' ἀνταλλάσῃ τὰς ιδέας του.

— Φιλῆμον ! τῷ εἶπεν ἡ σύζυγος μετὰ τόνου μομφῆς.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητῆ μου Ἐλθίρα, ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ; Δὲν εἰμφορῶ νὰ κάμω ἄλλως. Εἶνε φανερὸν ὅτι ἐὰν ὁ κύριος... ὁ κύριος ;

— Τὰ εἰσιτήριά σας ; εἶπεν αἴφνης ὁ ὑπάλληλος προβαλὼν τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θυρίδος.

Τὰ εἰσιτήρια ἐξηλέχθησαν.

— Ἔχω εἰσιτήριον ἐλευθέρας κυκλοφορίας, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ τείνας τῷ ὑπαλλήλῳ τὸ ἐρυθρὸν γραμματίον αὐτοῦ.

— Εἰσιτήριον ἐλευθέρας κυκλοφορίας τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων», ἀνταπήντησεν ὁ ὑπάλληλος ἀναγνώσας ἡμιφώνως τὸ γραμματίον.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

— Εἶσθε ἐφημεριδογράφος, κύριε... ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ἐφημερίδα σας, εἶμαι συνδρομητῆς σας... Εἶνε σπουδαία ἡ ἐφημερίς σας, ἔχει καλλίστας πληροφορίας... Βεβαίως ἀνέγνωσα τὰ ἄρθρα σας... (καὶ προσέθηκεν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, διότι ὁ Λαφρεσάνζ ζαλισθεὶς ὀλίγον ἐξ ὅλης ταύτης τῆς φλυαρίας δὲν ἀπεκρίνατο ἀρκούντως ταχέως) γιὰ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ μοῦ ὑπειθυμίσετε τὸ ὄνομά σας ;

— Λέων Λαφρεσάνζ, ὑπέλαθεν ἐκεῖνος προσκλίνων.

Ὁ θεῖος Φιλῆμων οὐδὲ γραμμὴν τῶν ἄρθρων τοῦ Λέοντος παρήρχετο χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἥσαν μεστὰ πνεύματος καὶ ἄλλας... ἐκεῖνος ὑπερέχειρε διὰ τὴν πολυτίμον ταύτην συνάντησιν, διὰ τὴν καλὴν ταύτην πραγματικῶς τύχην, μίαν δὲ μόνον ἠσθάνετο λύπην, ὅτι ἡ ἀπόστασις, ἣν ἐμελλον νὰ διανύσῃ, δὲν ἦτο πολὺ μακρὰ, διότι βεβαίως ὁ νέος ἐφημεριδογράφος ὄφειλε νὰ σταματήσῃ ἐν Ἀμιένη ἢ ἐν Βουλόνῃ.

— Φιλῆμον ! ἀνέκραξε τὸ δευτέρον ἡ θεία μετὰ ὑψηλοτέρου τόνου.

— Ναί, καλὰ λέγεις, καλή μου Ἐλθίρα, εἶμαι ἀπερίσκεπτος...

— Ὅχι δά, διόλου δὲν εἶσαι ἀπερίσκεπτος, ἀνταπήτησεν ὁ Λαφρεσάντζ, δύναμαι δὲ κάλλιστα νὰ σὰς εἶπω ὅτι μεταβλίνω εἰς Μελοκόμβην Regis, ἐνθα ἀποστέλλομαι διὰ νὰ παρκαλουθῆσω τὰ τῆς ἐκραγείσης ἐκεῖ ἀπεργίας.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων· ἐξερράγη ἀπεργία ἐν Μελοκόμβῃ· δὲν τὸ εἶδα εἰς τὰς ἐφημερίδας μου. Περιεργον!

— Ἡ εἶδησις ἔφθασε μόλις μετὰ μεσημβρίαν καὶ θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὰς ἑσπερινὰς ἐφημερίδας.

— Πόσον μὲ στενοχωρεῖ αὐτὸ ἑποῦ ἤκουσα, ὑπέλαβεν ἡ θεία Ἐλθίρα, διότι ἡμεῖς πηγαινόμεν εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ τοῦ Μπράιτπορ καὶ ἡ Μελοκόμβη εἶνε πολὺ πλησίον. Βεβαίως θὰ μείνωμεν εἰς Λονδίνον πολλὰς ἡμέρας, ἕως ὅτου παύσουν αἱ ταραχαί. Καὶ αὐτὸ ἡ Βέρθα τὸ ἠθέλησε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ εἰμποροῦσαμεν νὰ μείνωμεν, ὡς ὅλα τὰ χρόνια, εἰς Σαιν Μλω. Ἄλλ' ἔτσι εἶνε, ὅταν ἔχη κανεὶς ἓνα χαδεμένο παιδί, χρεωστῆ νὰ ὑπακούῃ εἰς ὅλας τὰ ἰδιοτροπίας του.

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα δὲν ἀπεκρίνετο ποσῶς εἰς τὴν μομφὴν ταύτην τῆς θείας Ἐλθίρας, περισπῶσα ἀλλαχόσε τὸν νοῦν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐφέροντο ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ γείτονος εἰς τὸν Λέοντα Λαφρεσάντζ, προφανῶς δὲ ἐβασάνιζεν αὐτὴν ἐπιμόνως σκέψις τις.

Ὁ εἰρημένος γείτων περιεμαζεύθη ἐν τῇ γωνίᾳ του, ἐκλείσε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, φαινόμενος ὅτι παρεδόθη εἰς ἡδὺν ὕπνου, ὅστις δὲν διαταράχθη τὸ παράπαν ὑπὸ τῆς ἀνεξαντλήτου φλυαρίας τοῦ θείου Φιλήμονος.

Οὗτος δ' ὑπερχαίρων ὅτι εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ δημοσιογράφον, ἤψατο κατὰ τὴν ἀπὸ Παρισίων εἰς Καλαὶ ὁδὸν μυρίων διαφόρων θεμάτων καὶ πολλὰ αὐτῶν βαθέως διηρεύνησε, κατὰ πᾶσιν δὲ στιγμῇν ἢ σύζυγος διέκοπτε αὐτόν, ἐπιτείνουσα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰς ἀναφωνήσεις τῆς :

— Φιλήμον!

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ μικρὸν ἠσυχάζων, ἤρχιζε πάλιν μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν. Ὁ δὲ Λαφρεσάντζ πάντοτε μειδιῶν, ἤκουε τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ἐλπίζων ὅτι θ' ἀνεμιγνύετο ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Βέρθα εἰς τὴν συνομιλίαν· ἀλλ' ἡ νεάνις ἐπέμενε σιωπῶσα. Ἀφίκοντο εἰς Καλαί, ὁ δὲ Λαφρεσάντζ κατέβη πρῶτος καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Βέρθαν. Ὅπόσον ὅμως ἐξεπλάγη ὅτε αὕτη, κύψασα εἰς τὸ οὖς, τῷ ἐψιθύρισε τὰς λέξεις :

— Κύριε, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω. Πιόκειται περὶ τῆς ζωῆς σας!

Καὶ προσέθηκεν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ, ὅστις ἐνέφαινε ἀγωνίαν :

— Μὴ πῆτε γρῦ, μὰς ἀκούουν.

Καὶ ὁ ταξειδιώτης, ὅστις δὲν ἤνοιξε ποσῶς τὸ στόμα, κατέβη τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξῆς.

Ὁ Λαφρεσάντζ ἔσπευσε πρὸς τὴν θείαν Ἐλθίραν, ἥτις ἔτεινε αὐτῷ ἐν πρώτοις τὸ ὀγκῶδες κιβώτιον. Ἐγένετο ἤδη κτημὰ τῆς ὁ Λαφρεσάντζ, διὸ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πορείας ἐτόλμησε νὰ τῷ ρίψη παρατεταμένα βλέμματα, ἐνόμισε δὲ ὅτι ὁ νεκρὸς δημοσιογράφος ἀπεκρίνατο εἰς αὐτὰ θαψιλῶς. Ὅχι, ὅτι ἡ θεία Ἐλθίρα διενόηθη ποτὲ νὰ λυπήσῃ σπουδαίως τὸν Φιλήμονά τῆς, ὦ! ὅχι βέβαια, αἱ προθέσεις τῆς ἦσαν

ἀγναί· ἀλλὰ μήπως ἐπὶ τέλους δὲν ἐπετρέπετο καὶ τις ἀοριστία; Καὶ ἐὰν ἡ ἐξαισιος αὐτῆς ὠραιότης ἐνεπαίσησε μεγάλην αἰσθησιν εἰς ὠραῖον νέον, εἰς ἣν ὁ Λέων Λαφρεσάντζ, τῇ ἦτο ἄρα γε ἀπηγορευμένον νὰ αἰσθανθῆ μεγίστην εὐαρέσκειαν; Μὴ ὦμεν ἄδικοι.

— Τὸν βραχιονά σας, κύριε· ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ δώσητε τὸν βραχιονά σας; Αὐτὸ τὸ ταξειδί μ' αὐτὴν τὴν ζέστην μὲ κατέβαλεν· ἡμεῖς τὰ ἀσθενῆ πλάσματα... δὲν εἰμποροῦμεν ν' ἀνθέξωμεν εἰς αὐτοὺς τοὺς κόπους, τοὺς ὑποίτους ὑποφέρετε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσετε. Καὶ ἔπειτα εἶμαι φοβερὰ νευρική.

Ὁ Λαφρεσάντζ ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ ὅπως συνοδεύσῃ τὴν θείαν Ἐλθίραν, ἂν καὶ ἐνδομύχως οὐδεμίαν εἶχε διαθεσιν.

Ἡ δὲ δεσποινὶς Βέρθα ἐδείκνυε ζωηρὰν ἀνυπομονησίαν, συνάμα δὲ στρέφουσα τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ζητοῦσα τινὰ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ταξειδιωτῶν. Ὁ γείτων αὐτῆς ἐγένετο ἄφαντος, ὁ δὲ θεῖος Φιλήμων ἐφορτώθη καὶ πάλιν τὸ πλῆθος τῶν δεμάτων του, ἀλλ' ἐξηκολούθει μολκαταῦτα τὴν συνομιλίαν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἔλεγε πνευστιῶν, θὰ ἔχωμεν ἐξαισιον ταξειδί, ἡ θαλασσα θὰ εἶνε βέβαια, σὰν λαδί, δὲν σαλεύει φύλλο. Αὐτὸ μὲ ἠσυχάζει, διότι ἐφοβούμην πολὺ διὰ τὴν φωνήν σου, Ἐλθίρα.

Ἦν τέταρτος ἢ πέμπτος ὁ ὑπαινιγμὸς τοῦ θείου Φιλήμονος διὰ τὸ φωνητικὸν ὄργανον τῆς συζύγου του.

— Καταγίνεσθε εἰς τὴν μουσικὴν, κυρία; ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Λαφρεσάντζ.

— Ὡ! πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ μετὰ σπουδῆς καὶ ἐν εὐστροφίᾳ γλώσσης μαρτυροῦσα ὅτι ὑπερέχαιρεν ὅτι ἐστρέφετο ὁ λόγος περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἀποθνήσκω διὰ τὴν μουσικὴν. Ὁφείλον νὰ παίζω εἰς τὸ θέατρον, κατέστρεψα ὅμως τὸ στάδιόν μου... αἱ γονεῖς μου ἐν τῷ ἐγωισμῷ των μὲ ἀπέτρεψαν ἀπὸ ἀκατασχέτου κλίσεως... θὰ ἤμην καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν ἐπισημοτήτων τοῦ θεάτρου.

Ὁ θεῖος Φιλήμων ὑπερχαίρων ἐπὶ τῇ τροπῇ τοῦ λόγου, δὲν εἶχεν ἠσυχίαν καὶ οὐδὲ κἂν ἠσθάνετο πλέον τὸ βάρος τῶν δεμάτων.

— Ὡ! κύριε, ἀνέκραξεν, ὅλα αἱ τέχναι εἶνε ἀδελφαί!.. Δὲν πιστεύω ὅτι ἤκουσατε φωνὴν δυναμένην νὰ συγκριθῆ πρὸς τὴν τῆς Ἐλθίρας... Φοβερόν ἄμα καὶ μεγαλοπρεπὲς ὅταν ἀρχίξῃ τὸ ἄσμα τοῦ Βερτραμ ἐν τῷ Ροβερτώ Διαβόλω.

Καὶ ὁ θεῖος Φιλήμων ἔψαλε πικρῶνως φράσιν τινὰ ἐκ τοῦ ἄσματος· ἀναλαβὼν δ' εἶτα τὴν φυσικὴν αὐτοῦ φωνήν, προσέθηκε :

— «Μ' ἀκούετε;» Νομίζει τις ὅτι σπάνουν γυαλιά. Ἐλθίρα! ἔπρεπε νὰ τὸ πῆς ἐπάνω εἰς τὸν τόνον... καὶ ὅχι βέβαια μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, διότι δὲν θὰ εἰμποροῦσες νὰ τὸ βγάλῃς. Ἐλα, ἀκόμη μία φορά, μία μονάχα διὰ νὰ λάβῃς ἰδέαν ὁ κ. Λαφρεσάντζ.

Πόθος πρὸς παράφορον γέλωτα κατέλαβε τὸν Λέοντα, καίπερ ἐν πολλοῖς εὐρισκόμενον λογισμοῖς, διότι καὶ ὁ γενναίωτερος σπανίως μανθάνει ἀταράχως ὅτι διατρέχει αἴφνης κίνδυνον θανάτου.

— Ἐὰν ἀρχίσῃ νὰ ψαλῆ, διενόηθη, ἐξ ἀπαντος θὰ μὰς ρίψουν δεκάρας.

Ἄλλ' ἡ δεσποινὶς Βέρθα, ἥτις κατενόει τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος :

— Θεεῖ μου, υπέλαβεν ἀνυπομόνως, δὲν εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας . . . ἀλλ' εἰς τὸν σταθμὸν . . . ἐν τῷ μέσῳ ταξειδιωτῶν . . . δὲν ἔχετε δὲ νομίζω κατὰ νοῦν νὰ μᾶς ἐκθέσετε εἰς τὸν κόσμον νὰ δώσωμεν μουσικὴν συμφωνίαν ;

Ἡ κυρία Ἐλθίρα ἐνόησε τὴν πικρὰν ἐπίκρισιν.

— Ἡ Βέρθα δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν, εἶπε συνοδεύσασα τοὺς λόγους τῆς μὲ κινήσιν τῶν ὤμων.

Ὁ δὲ θεῖος Φιλῆμων ἀπεκρίθη :

— Καλὰ λέγεις, Βέρθα, ἀγαπητὴ μου κόρη, καλὰ λέγεις . . . ὡς πάντοτε . . . Ἄλλὰ τί τὰ θέλεις ; ὅταν συλλογίζωμαι τὴν φωνὴν τῆς θείας σου . . . παραφέρομαι . . . Καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι μ' ἐπροίκισε μὲ φύσιν ἀοιδοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου δύναμαι νὰ γευθῶ τοιούτων ὑψηλῶν ἀπολαύσεων !

Ἀπέναντι τοιαύτης ἀφελείας οὐδεμίᾳ ἐνεφιλοχώρει ἐνστάσις. Ὁ θεῖος Φιλῆμων εἶχεν εἰς ἑαυτὸν ἀπόλυτον πεποίθησιν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔβαινε παρὰ τὴν προκυμαίαν, μικρὸν ἀπέχουσαν ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου, μετὰ μικρὸν δ' οἱ ταξειδιῶται ἦσαν ἐγκατεστημένοι ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ σχεδὸν ἀμέσως ἤρχισε νὰ συρίζῃ ἰσχυρῶς καὶ ν' ἀποπλέῃ.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἐξαισίσις, ἡ σελήνη ἐμάρμαυρεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, ἥτις ἦν λεία ὡς κάτοπτρον, καὶ ὀπισθεν τοῦ ἀτμοπλοίου ἐν τῷ ἀφρῷ τῆς ἐλικος παρετείνετο ἐν ἀπόπτῳ ὁ θαλάσσιος ἀναθρασμὸς ἐκπέμπων ἐπ' ἀπειρον μυριάδας σπινθήρων. Πάντες οἱ ἐπιβάται ἴσταντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀπολαύοντες τοῦ θαυμασίου θεάματος, μόνος δὲ ὁ Λαφρεσάνζ ἐζήτηε τρόπον νὰ ἐξοικονομήσῃ ὀλίγων λεπτῶν συνομιλίαν μετὰ τῆς δεσποινίδος Βέρθας· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκατόρθωτον, διότι ἐν πρώτοις ὑπῆρχεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, ὅστις ἐνόει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συνομιλία, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὴν θείαν Ἐλθίραν, ἣν ἡ ἐπίδρασις τῆς σελήνης καθίστα ὑπεράγαν αἰσθηματικὴν καὶ ἥτις ἐπιθύμει πάντως, ἐν τῷ ἀπαρμύλλῳ ἐκείνῳ ὁμίλῳ, νὰ λάβῃ ποιητικὴν τινα συνέντευξιν μετὰ τοῦ τοσοῦτον ἐξόχου τούτου νέου.

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἔβλεπέ τις ὡς ἐν ἡμέρᾳ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἔβλεπε μάλιστα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεανίδος στρεφομένουσ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ,

— Ἐγὼ νὰ σὰς ὁμιλήσω, σὰς τὸ εἶπα, κάμετε τρόπον, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Κατ' εὐτυχίαν ὁ θεῖος Φιλῆμων, κατόπιν τῆς ἀγρυπνίας, τοῦ ταξειδίου καὶ τοῦ ἀέρος ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται νυγμούς ἐν τῷ στομάχῳ, καθόσον ἐδείπνησεν ἐν τῷ σταθμῷ τῆς Ἀμιένης ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ τὴν θείαν δ' Ἐλθίραν ἐγαργάλιζεν ἀναμφιβόλως ἡ ποίησις, διότι ἐδέξατο προθύμως τὴν πρότασιν τοῦ συζύγου νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπως δειπνήσωσιν.

Ἄλλ' ὁ Λαφρεσάνζ ἀπέφυγε νὰ δεχθῇ τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν ὅπως συνδειπνήσωσι, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ ἡ δεσποινὶς Βέρθα ἐξεδήλου τὴν στερρὰν πρόθεσιν νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ἡ ζητούμενη εὐκαιρία ἦν μοναδική. Ὁ θεῖος Φιλῆμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ κατῆλθον λοιπὸν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀφήσαντες τὴν ἀνεψιὰν αὐτῶν εἰς τὰς ἀγαθὰς περιποιήσεις τοῦ Λέοντος Λαφρεσάνζ; ἡ δὲ Βέρθα ἐπλησίασε παρρηθὺς πρὸς τὸν νέον.

— Κύριε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἐν σπουδῇ, αἱ στιγμαὶ ἡμῶν εἶνε ὀλίγαι. Ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκλέξω ὡς ἤθελον τὸ μέσον πρὸς συνομιλίαν θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε τὸ ἀπότομον τοῦ τρόπου, τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθην νὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ σὰς προφυλάξω ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχετε.

— Ἐγὼ ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ. Ἄλλ' εἴσθε βεβαίαι, δεσποινίς, μήπως ἀπατάσθε ;... Ναὶ μὲν σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν... ἀλλὰ...

Ἡ νεανὶς ἀνέκοψεν αὐτὸν διὰ χειρονομίας.

— Δὲν πρέπει νὰ μεταβῆτε εἰς Μελκόμβην...

Ἡ κατὰπληξίς τοῦ νέου ὄλονεν ἠΐξανεν.

— Ὅχι ! μείνατε εἰς Λονδίον εἰς τὰ περίξ τοῦ θεάτρου τῆς ἀπεργίας, ἐὰν θέλετε, ἀλλὰ μὴ ὑπάγετε εἰς Μελκόμβην, διότι βεβαίως πάντες ὅσοι εὐρεθῶσιν ἐκεῖ θὰ ἐξαφηνισθῶσι διὰ φοβερὰς καταστροφῆς.

— Ἄλλὰ τίς δύναται, δεσποινίς, νὰ σὰς κἀμῃ νὰ πιστεῦσατε ;...

— Ἀφετέ με νὰ ἐξακολουθήσω. Εἶδατε τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο πλησίον μου εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν ;

— Ναί, δεσποινίς.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶνε Γερμανός· εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀνέμενον ἕνα τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ, ἕνα τῶν ἀρχηγῶν του, διότι αὐτὸς εἶνε ἀπλοῦν ὄργανον, ἠδυνήθητε δὲ νὰ ἐννοήσετε τί τῷ εἶπεν ὁ συνένόχος του—ναί, ὁ συνένόχος του, διότι δὲν δύναμαι νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλην λέξιν, ἀφοῦ ἤκουσε τὸ ὄνομα Μελκόμβην Regis ; Ἀπεκρίνατο διὰ τῆς ἐξῆς διαταγῆς.

— Alles verbr ennen, alles springen lassen !

— Δεσποινίς, ἀνταπήνησεν ὁ Λαφρεσάνζ, σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ὁμιλῶ τὴν γερμανικὴν.

— Ἄλλ' ἐγὼ, ἀπεκρίνατο ἡ Βέρθα, τὴν ἐννοῶ κάλλιστα... εὐτυχῶς δι' ὑμᾶς... σημαίνουσι δὲ αἱ λέξεις αὐταί : ὅλα νὰ καοῦν, ὅλα νὰ γείνουσι γῆ Μαδιάμ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐρρίγησεν.

— ὦ ! τοὺς ἀθλίους, ἐψιθύρισε.

Εἶτα δὲ προσέθηκεν ὡς εἰ ὁμίλει πρὸς ἑαυτὸν

— Καλὰ μοὶ εἶπεν ὁ Φλαβιανός, ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὑπῆρχεν ἡ χεὶρ τῆς Γερμανίας.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Φλαβιανός ;

— Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά... εἰς τῶν συναδέλφων μου ἐν τῷ Ταχυδρομῳ, ὅστις γνωρίζει καλῶς τὰ κατὰ τὰς ἀπεργίας.

— Συγγάκις ἀνέγνωσα ἄρθρον του... Τέλος πάντων βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς Μελκόμβην...

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐγένετο σοβαρότατος καὶ ἡρεμώτατος.

— Δεσποινίς, εἶπεν, ἐν πρώτοις σὰς ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην μου εὐγνωμοσύνην. ἀλλ' ὀφείλω νὰ μεταβῶ εἰς Μελκόμβην καὶ θὰ μεταβῶ. Ἀνέλθων τὴν ὑποχρέωσιν. ἡ ἔφημερίς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζομαι, μοὶ ἀνέθηκε τὴν ἐντολήν καὶ τὴν ἐδέχθη, ὀφείλω δὲ νὰ τὴν ἐκτελέσω.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τρέλλα, υπέλαβε μετ' ἀνυπομονησίας ἡ δεσποινὶς Βέρθα.

— Θὰ ἦτο ὅμως ἀνανδρία ἐὰν μὴ μετέβαινον εἰς Μελκόμβην, ἐπὶ προσάσει ὅτι ἐνδέχεται νὰ διατρέξω ἐκεῖ κίνδυνον.

— Ἐνεργήσατε τοὐλάχιστον νὰ συλληφθῇ αὐτὸς ὁ ἄθλιος...

— Δὲν ἔχω τὸ μέσον... Μὲ τί ἀποδείξεις ; μὲ τὰς ἰδικὰς σας ; μὲ συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἤκούσατε !... Καὶ ἔπειτα αὐτὸ εἶνε ἔργον τῆς ἀστυνομίας. Θὰ προεκάλουν κάλλιστα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, θὰ προσεπάθουν νὰ τὸν φονεύσω ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τύψεως τῆς συνειδήσεώς μου, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν καταγγείλω, ὄχι... Ἐσκέφθην καλῶς δὲν θὰ τὸ πράξω.

Βεβαίως ἡ δεσποινὶς Βέρθα ἀνυπομόνει, διότι ἐκτύπη νευρικῶς τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου, μάλιστα δὲ καὶ μετεχειρίσθη λέξεις ἥκιστα εὐαρέστους τῷ Λαφρεσάνζ, χαρακτηρίσασα τοὺς ἐνδοιασμοὺς καὶ τὴν λεπτότητά του ὡς ψευδοφιλοτιμίαν, ἔτι δὲ καὶ ὡς δονκισωτισμόν.

— Ἰδέτε, τῷ εἶπε δείξασα τὸν ὀλίγον μακρὰν αὐτῶν ἰστάμενον ἄνθρωπον, ἰδοὺ αὐτός !

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ εἶχεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ προσεγγίσῃ μετὰ μικρὸν τὸ ἀτμόπλοιο, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐφαίνοντο τὰ φῶτα τοῦ Δούβρου.

— Πηγαίνω νὰ τὰ εὐρῶ μαζῆ του... ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ.

Ἄλλ' ἡ Βέρθα ἀνεχάιτισεν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μονομαχήσῃ, θὰ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψίν σας, ἢ θὰ σὰς ἐκλάβουν ὡς παράφρονα ! Ὁμιλεῖτε τοῦλάχιστον ἀγγλικά διὰ νὰ ἐξηγηθῆτε... διὰ νὰ...;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν εἰζεύρω περισσοτέρας τῶν πέντε λέξεων, ἀλλ' ἀδιάφορον, πάντοτε ἀπαλλάσσεται τις ἀπὸ δυσχεροῦς θέσεως ἔχων καλὴν θέλησιν... καὶ ἔπειτα ἐγὼ ἔχω τὸν ἀστέρα μου... Θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ μοι προξενήσετε εὐτυχίαν.

— Πῶς ἠδυνήθητε ν' ἀναλάβετε τόσον ἐλαφρῶς τοιαύτην ἐπιχείρησιν ;

— Ἀδιάφορον, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις καὶ ὅταν εὐρεθῇ ἐκτεθειμένος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως εὐχαριστῶ, μυριάκις εὐχαριστῶ, δεσποινίς, διότι τόσον ἐμεριμνήσατε περὶ τοῦ ταπεινοῦ προσώπου μου, ἔστε δὲ βεβαία ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω ὅ,τι...

— Σιώπα, ἔρχεται ἡ θεία.

Ὁ θεὸς Φιλήμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀνήρχοντο εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Ἐξαισίος ἦτο ὁ ἀστακὸς μαγιονέζα· λαμπρός, ἀνέκραζεν ὁ Φιλήμων εὐχαριστημένος, — ἀλλὰ σύ, Ἐλθίρα, δὲν φοβεῖσαι μήπως ἀργότερα ὁ ἀστακός ;... διότι τὴν τελευταίαν φορὰν — τὸ ἐνθυμῆσαι, Βέρθα, δὲν τὸ γεννῶ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου — νομίζω ὅτι ὁ ἀστακὸς ἐπείραξε τὴν θείαν σου !

— Φιλήμων !

— Ναί, λέγω, ἀνοησίας... πρὸ πάντων ἐνώπιον τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ... Καὶ ὅμως... δὲν πειράζει τὴν φωνὴν ὁ ἀστακός ; Ἐλα, ἄρχισε σιγὰ σιγὰ τὸ λά... μίαν φορὰν...

— Οὐφ ! δὲν ὑποφέρεσαι πλέον, Φιλήμων !

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ πρέπει νὰ ἐννεύῃ ὅλας τὰς λεπτότητας τῆς αἰδοῦ... Ἄ ! βλέπω ὅτι φθάνομεν, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀποβῶμεν εἰς τὴν ξηράν. Ὡχ, τί ζαλισμένος 'πού εἶμαι ! Καὶ ἔχω τόσα πράγματα νὰ κάμω ! Σεῖς, ἀγαπητέ μου κύριε, θὰ τραβήξετε διὰ Πορτσμουθην, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ Δόρτσεστερ... καὶ ἡμεῖς θ' ἀναβῶμεν εἰς τὸ Λονδῖνον μέχρις ὅτου παύσῃ αὐτὴ ἡ κατηραμένη ἀπεργία. Προσπαθή-

σατε νὰ τελειώσετε γρήγορα, ναί, καὶ ἐὰν ἔχετε καιρὸν, ἐλάτε νὰ μὰς ἰδῆτε εἰς τὸ Μπράϊτπορ... εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν Στρούμ... ἢ ἐὰν δὲν εἰμπορέσετε νὰ ἔλθετε ἕως εἰς τὸ Μπράϊτπορ, ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς μας ἐν Παρισίοις... ὁδὸς Κωμαρτέν ἀριθμὸς 12, Φιλήμων Σιωδναὶ καὶ κυρία Σιωδναὶ μετὰ τῆς ἀνεψίας των δεσποινίδος Βέρθας δὲ Κερμόρ· ὅλοι μας θὰ χαρῶμεν νὰ σὰς ἴδωμεν πάλιν. Τὸ κατ' ἐμὲ χαίρω πολὺ ἐπὶ τῇ γνωριμίᾳ σας... καλὴν ἐντάμωσιν, ἀγαπητέ μου κύριε.

Ὁ Λαφρεσάνζ προσεκλίνατο καὶ ἔθλιβε τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαιρέτου ἀνθρώπου· καὶ ἡ κυρία δὲ Σιωδναὶ ἔτεινε τὴν ἰδικὴν τῆς προσθέσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἃς ἐπιτηδεῖως ἐτόνισε:

— Δὲν θὰ λησμονήσετε τὴν διεύθυνσίν μας, κύριε, αἶ ;

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα ἔτεινε τέλος τοὺς λεπτοὺς αὐτῆς δακτύλους.

— Ὁ Θεὸς ἃς σὰς προστατεύσει, κύριε, ἐψιθύρισε, θὰ τὸν παρακαλέσω ὀλοψύχως.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ συγκίνησιν.

Ὁ ἀνὴρ ἐκ τῶν πρώτων ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηράν καὶ ἀμέσως εἰσέδυσεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ὁδοθεραπόντων, οἵτινες προσέφερον τοῖς ταξειδιώταις τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν. Ὁ Λαφρεσάνζ εὗρεν ἀμέσως ξεναγόν, ὁμιλοῦντα ἐλευθέρως τὴν γαλλικὴν, ὅστις διὰ μετρίως πληρωμῆς ἀνέλαβε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Μία ἀμαξοστοιχία, ἦτο ὑπὸ ἀτμὸν ἀπερχομένη εἰς Πορτσμουθην, τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ Λαφρεσάνζ θὰ ἐφθανε συντόμως εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον, διότι τῇ πρωίᾳ τῆς ἐπιούσης θ' ἀπήρχετο ἐκεῖθεν δι' ἀτμοπλοίου εἰς Γουέκαμ, εἶτα διὰ σιδηροδρόμου ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἐφθανεν εἰς Δόρτσεστερ καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Μελκόμβην, περὶ ἐνδεκάτην ἢ τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ σημειῶν ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του πάσας τὰς ὀδηγίας ταύτας ἠκολούθησεν αὐτὰς ἀκριβῶς. Ἡ πορεία του ἐξηκολούθησεν ἄνευ σπουδαίων ἐπεισοδίων. Ἐκκοιμήθη καλὰ ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ ἔχων ἐν νῷ τὴν ἐρασμίαν φυσιογνωμίαν τῆς δεσποινίδος Βέρθας, τὴν δὲ πρωίαν διήρχετο τὸν ὠραῖον ὄρμον τῆς Πορτσμουθῆς, παραπλέοντος τοῦ ἀτμοπλοίου τὴν γραφικωτάτην νῆσον Γουάιτ. Κατὰ πάσαν στιγμὴν ἀπήντα ἐρασμίους ἀνθρώπους ὁμιλοῦντας κάλλιστα τὴν γαλλικὴν καὶ παρέχοντας αὐτῷ πᾶσαν ἐπιθυμητὴν πληροφορίαν. Μάτην ἀνεζήτησε κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὸν Σωσίαν του, τὸν φοβερόν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις τῷ ὁμοίαζεν, οὐδαμοῦ εἶδεν αὐτόν. Βεβαίως ἐτραπή ἄλλην ὁδόν, ἴσως δὲ ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ ἠπατήθη. Ἐν Δόρτσεστερ, ἐνθα ἐφθασε τὴν ἐνδεκάτην, ὡς ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ξεναγὸς τῷ εἶπεν, ἐλαβεν εἰσιτήριον σιδηροδρόμου εἰς Μελκόμβην. Ἦτο μόνος ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμαξῇ, μετὰ ὥραν δὲ ἀφικνεῖτο εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου του.

Ἀψφνης ἀντήχησε φοβερὰ ἐκπυροσκόρησις. Ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαξία ἐδονήθη ἄρδην καὶ ἐκυλίσθη βαρέως ἐπὶ τῶν πλαγίων, ἐνῶ λίθοι, διάξυλα καὶ συντετριμμένα σιδηραῖ ράβδοι ἐπιπτον ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς, ἥτις ἦτο πλήρης καὶ βεβλαμμένη ὑπὸ παντοίων λειψάνων.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μακσούραν, ἣτις εἶνε τὸ τελειότερον καὶ τὸ θαυμαστότερον ἔργον τῆς τέχνης τῶν Ἀράβων κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα. Κατέναντι εἶνε τρία συνεχόμενα παρεκκλήσια μὲ τοὺς θόλους ἐν εἴδει ἀψίδων ὀδοντωτῶν καὶ μὲ τοὺς τοίχους γεμάτους ἀπὸ ὠραῖα μωσαϊκά, τὰ ὅποια παριστάνουν συμπλέγματα ἀνθέων, καὶ ἀπὸ ρητὰ τοῦ Κορανίου. Εἰς τὸ βάθος τοῦ μεσαίου παρεκκλησίου εἶνε τὸ μέγα μιράβ, τὸ ἱερόν μέρος, ὅπου ἦτο τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Εἶνε εἶδος τι σηκοῦ μὲ ὀκτάγωνον βάσιν καὶ μὲ κολοσσίαν κογχύλην ἐκ μαρμάρου ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἐν τῷ μιράβ ἦτο κατατεθειμένον τὸ Κοράνιον, γραμμέρον διὰ τῆς χειρὸς τοῦ καλίφου Ὀτμάν, γεμάτον ἀπὸ χρυσόν καὶ μαργαριτάρια, κερφωμένον ἐπὶ τινος ἔδρας ἐκ ξύλου τῆς ἀλόης, περίξ δὲ αὐτοῦ ἤρχοντο καὶ ἔκαμνον ἐπτὰ γύρους μὲ τὰ γόνατα χιλιάδες πιστῶν. Πλησιάζας πρὸς τὸν τοῖχον ἠσθάνθη ἐκλείπον ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὸ ἔδαφος· τὸ μάρμαρον ἔχει γίνεαι κίλιν !

Ἐξερχόμενος τοῦ σηκοῦ ἔστην ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν θαυμάζων τὸν θόλον καὶ τοὺς τοίχους τοῦ μεσαίου παρεκκλησίου, τὰ μόνια μέρη τοῦ τσαμίου, τὰ ὅποια διετηρήθησαν σχεδὸν ἀθικτα.

Τὸ φῶς χιλίων χρωματιστῶν κρυστάλλων σὲ θαμβώνει, τὰ συμπλέγματα τῶν ἀραβουργημάτων σοῦ συγχύζουν τὸν νοῦν, ἡ πλοκὴ τῶν ἀναγλύφων, τῶν χρυσομάτων, τῶν κλλωπισμάτων, μὲ σχέδια καὶ χρωματισμούς λεπτοτάτους, μὲ κομψότητα, μὲ χάριν, μὲ τελειότητα, ἀπελπίζει καὶ τὸν ὑπομονητικώτερον ζωγράφον. Εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατήσετε τίποτε εἰς τὸν νοῦν σας ἐκ τῆς θαυμασίας ἐκείνης ἐργασίας. Εἰμπορεῖτε ἑκατοντάκις νὰ τὴν παρατηρήσετε, οὐδὲν ἄλλο θὰ μείνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ἢ μυριάδες στιγμῶν κυανῶν, ἐρυθρῶν, πρασίνων, χρυσῶν, φωτεινῶν, ἢ ἐν περιπλοκάτατον κέντημα ἀλλάσσον διαρκῶς καὶ ταχύτατα σχέδια καὶ χρωματισμούς. Μόνον ἀπὸ τὴν θερμὴν καὶ ἀκούραστον φαντασίαν τῶν Ἀράβων ἠδύνατο νὰ προκύψῃ τοιοῦτον θαῦμα τέχνης.

Ἐρχίσαμεν ἐκ νέου τοὺς γύρους μας ἀνά τὸ τσαμίον παρατηροῦντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν τοίχων τὰ ἀραβουργήματα τῶν ἀρχαίων θυρῶν, ἅτινα ἀποκαλύπτονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπάρατον χριστιανικὴν κονιάσιν. Οἱ σύντροφοί μου μὲ παρετήρουν, ἐγέλων καὶ ἐπιθυρίζον ὃ εἰς εἰς τὸ οὐς τοῦ ἄλλου δὲν εἰξεύρω τι.

— Δὲν ἐννοήσατε ἀκόμη ; μὲ ἠρώτησεν ὃ εἰς.

— Τί πράγμα ;

Ἐκυτάχθησαν καὶ ἐμειδίασαν ἐκ νέου. :

— Νομίζετε ὅτι εἶδετε ὅλον τὸ τσαμίον ; ἐξηκολούθησεν ὃ ἴδιος.

— Ναί, ἀπεκρίθη παρατηρῶν περὶ ἐμέ.

— Καὶ ὅμως δὲν τὸ εἶδετε ὅλον, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ὑπολείπεται νὰ ἴδετε εἶνε, τίποτε ὀλιγώτερον, μία ἐκκλησία.

— Μία ἐκκλησία, ἀνέκραξα ἐκπεπληγμένος. Ποῦ εἶνε ;

— Κυττάξτε, εἶπεν ὃ ἕτερος, δεικνύων· εἶνε ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τοῦ τσαμίου.

— "Α ! Κ' ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα !

Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ κρίνετε περὶ τῆς εὐρύτητος τοῦ τσαμίου.

Ἐπήγαμεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἐκκλησίαν. Εἶνε μία ὠραία καὶ πλουσιωτάτη ἐκκλησία μὲ ἓνα λαμπρὸν βωμόν καὶ ἐν χοροστάσιον δυνάμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ τῶν μητροπόλεων τῆς Βούργου καὶ τοῦ Τολήτου, ἀλλ' ὅπως ὅλα τὰ

πράγματα, τὰ μὴ ὄντα εἰς τὴν θέσιν των, κινεῖ μᾶλλον τὴν ἀγανάκτησιν ἢ τὸν θαυμασμόν. Χωρὶς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἢ ὄψις τοῦ τσαμίου θὰ ἦτο πολὺ καλλιτέρα.

Ὁ ἴδιος Κάρολος Ε', ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Καπίτολον τὴν ἄδειαν νὰ τὴν κατασκευάσῃ, ὅταν εἶδε τὴν πρώτην φορὰν τὸν μωαμεθανικὸν ναόν, μετενόησε.

Πλησίον τῆς ἐκκλησίας εἶνε εἶδος τι ἀραβικοῦ παρεκκλησίου, θαυμασίως διατηρουμένου, πλουσιωτάτου εἰς μωσαϊκά, ἐξ ἴσου ποικίλα καὶ ὠραῖα ὡς τὰ τῆς Μακσούρας. Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο, λέγουσιν, ὅτι συνηθορίζοντο οἱ ἱερεῖς συζητοῦντες τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου.

Τοιοῦτον εἶνε τὸ τσαμίον τὴν σήμερον. Ἄλλ' ὅποιον θὰ ἦτο εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀράβων ! Τότε δὲν ἦτο κλεισμένον τριγύρω μὲ τεῖχος, ἀλλ' ἀνοικτόν, οὕτως ὥστε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐφαίνετο ὃ κῆπος, καὶ ἀπὸ τὸν κῆπον ἐβλεπέ τις ἕως εἰς τὸ βάθος τῶν μακροτάτων ναρθήκων, καὶ ὃ ἀήρ ἐσκόρπιζε μέχρι τῶν θόλων τῆς Μακσούρας τὸ ἄρωμα τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν ἀνθέων.

Οἱ στῦλοι, οἵτινες τῶρα εἶνε ὀλιγώτεροι τῶν χιλίων, ἦσαν χίλιοι τετρακόσιοι. Ἡ ὄροσφῆ ἦτο ἐκ ξύλου κέδρου καὶ λάρικος, γεγλυμμένη καὶ σμαλτωμένη μὲ λεπτοτάτην ἐργασίαν. Οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ μαρμάρου. Ἡ λάμψις ὀκτακσίων λύχνων πεπληρωμένων δι' ἀρωματώδους ἐλαίου, ἔκαμνε τὰ κρύσταλλα τῶν μωσαϊκῶν νὰ σπινθηροβολοῦν ὡς μαργαριτάρια καὶ παρῆγεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐπὶ τῶν τοίχων θαυμάσιον θέαμα χρωμάτων καὶ ἀντανεκλάσεων.

Πέλαγος φωτός — κατὰ τὸν ποιητὴν — ἐπλήρου τὸν χώρον, καὶ ἡ θερμὴ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ἔμπλεος ἀρωμάτων καὶ ἁρμονιῶν, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν πιστῶν περιεπλανᾶτο καὶ ἐχάνετο ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου τῶν ἀκτινοβολούντων στύλων, δίκην λογγῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πληττομένων.

Ὁ Φρειδερίκος Σγάκ, συγγραφεὺς περισπουδάστου ἔργου, ἐπιγραφομένου : *Ποίησις καὶ καλλιτεχνία τῶν Ἀράβων ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Σικελίᾳ*, ἔκαμε μίαν περιγραφὴν τοῦ τσαμίου ἐν ἡμέρᾳ ἐπισήμου τινὸς ἐορτῆς, εἰκονίζουσαν ζωηρότατα τὴν μωαμεθανικὴν λατρείαν καὶ τελειοποιούσαν τὴν εἰκόνα τοῦ μνημείου.

Ἐκ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Ἀμμυβάφ, ἢ ἄμβωνος, κυματίζουσι δύο σημαῖαι, εἰς ἐνδείξιν τοῦ ὅτι ὃ Ἰσλάμ ἐθριάμβευσεν ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὅτι τὸ Κοράνιον ἐνίκησε τὴν παλαιὰν καὶ νέαν Διαθήκην.

Οἱ ἀμμυθδανοὶ ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ὑψηλοῦ μινάρῃ καὶ τονίζουσι τὸ σελάμ ἢ τὸν χαριετισμὸν τοῦ προφήτου. Τότε οἱ νάρθηκες τοῦ τσαμίου πληροῦνται πιστῶν, οἵτινες, μὲ λευκὰ ἐνδύματα καὶ ἐορτάσιμον ἦθος συρρέουσιν εἰς τὴν προσευχὴν. Ἐντὸς ὀλίγου, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ναοῦ, δὲν φαίνεται πλέον ἢ ἄνθρωποι γονατισμένοι. Διὰ τῆς μυστικῆς ὁδοῦ, ἣτις ἐνόει τὸν ναόν μὲ τὸ Ἀλκαζάρ, ἔρχεται ὃ Καλίφης καὶ καταλαμβάνει τὴν ὑψηλὴν του θέσιν. Εἰς ἀναγνώστης τοῦ Κορανίου ἀναγινώσκει μίαν Σούραν ἐπὶ τοῦ ἀναλογείου τοῦ βήματος. Ἡ φωνὴ τοῦ μουκίνου ἀντηχεῖ ἐκ νέου, καλοῦσα εἰς τὴν προσευχὴν τῆς μεσημβρίας. Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐγείρονται καὶ ψιθυρίζουν τὰς προσευχὰς των, κάμνοντες ὑποκλίσεις. Εἰς ὑπηρετῆς τοῦ τσαμίου ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ ἄμβωνος καὶ λαμβάνει μίαν σπάθην, διὰ τῆς ὁποίας, στρεφόμενος πρὸς τὴν Μέκκαν, προτρέπει νὰ ὑμνηθῇ ὃ Μω-

ματα) και αναγινώσκων μου ἐπῆλθε τόση ὄρεξις, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τὴν χορτάσω εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου με ἔρριψεν ἡ τύχη.

Εἰσῆλθον διὰ μικρᾶς τινος θύρας καὶ εὐρέθην εἰς ἓν *patio*.

Ἦτο ἓν *patio* πενιχρόν, χωρὶς μάγμαρα καὶ χωρὶς κρήνας, ἀλλὰ λευκὸν ὡς ἡ χιών καὶ ὀροσερὸν ὡς κήπος. Μὴ βλέπων οὔτε τραπέζας, οὔτε καθίσματα, ἐφοβήθην μὴ κατὰ λάθος εἰσῆλθον ἀλλοῦ καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ ἀναχωρήσω. Γραῖά τις, ἐξεληθῶσα δὲν εἰξεύρω πόθεν, με ἀνεχαίτισε.

— Τρώγουν ἐδῶ ; ἠρώτησα.

— *Si Señor*· (μάλιστα, κύριε,) μοὶ ἀπήντησε.

— Τί ἔχεις ;

— *Uevos, chorizo, chuletas, pescado, naranjas, vino de Málaga*· (αὐγά, χοριζο, κοτολέταις, ψάρι, πορτοκάγια καὶ κρασί τῆς Μαλάγας).

— Πολὺ καλὰ. Φέρε μου ὅ,τι ἔχεις.

Μοῦ ἔφερε τὴν τράπεζαν καὶ τὸ κάθισμα καὶ καθίσας ἀνέμενον.

Αἶφνης ἤκουσα ἀνοιγομένην ὀπισθὲν μου θύραν, ἐστράφην...

Ἄγγελου τοῦ οὐρανοῦ, τί εἶδον ! Τὴν ὠραιότεραν πασῶν τῶν ὠραιότερων Ἀνδαλουσίων, ὅχι μόνων ἐκείνων, τὰς ὁποίας εἶδον ἐν Κορδούβη, ἀλλὰ καὶ ὄλων, ὅσας ἀκλούθως εἶδον ἐν Σεβίλλη, ἐν Κάδικι, ἐν Γρανάδα· μίαν κόρην, ἃς μοῦ ἐπιτραπῆ ἡ λέξις, φοβεράν, ἱκανὴν νὰ σὲ κάμη νὰ διαπράξῃς καμμίαν τρέλλαν.

Ἔσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος, με τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς μου, ὡς νὰ ἔλεγε : «θαύμασέ με», ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐφώνησε : «*Tia, despachate!* (θεῖα, κάμε γρήγορα !)» ὅπερ παρέσχεν εἰς ἐμὲ μὲν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν εὐχαριστήσω με γλῶσσαν τραυλιζουσαν, εἰς αὐτὴν δὲ τὴν πρόφασιν νὰ με πλησιάσῃ ἀπαντῶσα : «*No hay de que* (Τίποτε),» με μίαν φωνὴν τόσον γλυκεῖαν, ὥστε με ἠναγκάσε νὰ τῆς προσφέρω ἓν κάθισμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθισε.

Ἦτο εἰκοσαέτις, ὑψηλή, εὐθεῖα ὡς φοῖνιξ, μελαχροινή, με δύο μεγάλους ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἠδυπαθείας, σπινθηροβολοῦντας καὶ ὑγροὺς ὡς νὰ εἶχον πρὸ ὀλίγου δακρύσει καὶ με πλουσίαν μαύρην κυματώδη κόμην με ἓν τριαντάφυλλον ἐν μέσῳ τῶν πλοκάμων. Ὁμοιάζε πρὸς τὰς παρθένους τῆς ἀραβικῆς φυλῆς τῶν Οὐσράς, αἵτινες σὲ ἔκαμνον νὰ ἀποθάνῃς ἐξ ἔρωτος.

Ἦρχισεν αὐτὴ ἡ ἴδια τὴν συνδιάλεξιν.

— *Usted es extranjero, me parece ?* (εἶσθε ξένος, κύριε, νομίζω ;)

— Μάλιστα.

— *Frances ?* (Γάλλος ;)

— Ἴταλός.

— *Italiano ? Paisano del Rey ?* (Ἴταλός ; Συμπatriώτης τοῦ Βασιλέως ;)

— Ναί.

— *Le conoce Usted ?* (Τὸν γνωρίζετε ;)

— Ἐξ ὄψεως.

— *Dicunque es un buen mozo.* (λέγουν ὅτι εἶνε ὠραίος νέος.)

Δὲν ἀπήντησα. Ἦρχισε νὰ γελά καὶ με ἠρώτησε : «*Que mira Usted ?*» (Τί κυττάζετε ;) καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ γελά, ἔκρυψε τὸν πόδα, τὸν ὁποῖον καθίσασα, εἶχε προβάλει πολὺ πρὸς τὰ ἔμπρός, διὰ νὰ τὸν ἴδω. Ὡ ! δὲν ὑπάρχει γυνὴ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, ἡ ὁποία νὰ μὴ γνωρίζῃ ὅτι τὰ ἀνδαλουσιανὰ ποδαράκια εἶνε ὀνομαστά εἰς τὸν κόσμον.

Ἦφελήθην ἐκ τῆς περιστάσεως, ἔφερα τὸν λόγον ἐπὶ τῆς φήμης τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνδαλουσίας, καὶ τῆς ἐξέφρασα τὸν θαυμασμόν μου με τὰς θερμότερας λέξεις τοῦ λεξικοῦ μου. Με ἔφησε νὰ λέγω, κυττάζουσα μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐντὸς σχισμῆς τινὸς τῆς τραπέζης· ἔπειτα εἴγαιρε τὴν κεφαλὴν καὶ με ἠρώτησε :

— *Y en Italia, como son las mujeres ?* (Καὶ εἰς τὴν Ἴταλίαν πῶς εἶνε αἱ γυναῖκες ;)

— Ὡ ! ὠραῖαι. καὶ εἰς τὴν Ἴταλίαν.

— *Pero ... seran frias !* (ὁμως ... θὰ εἶνε ψυχραὶ !)

— Ὡ, ὄχι, βεβαίως ! ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω, ἀλλὰ εἰξεύρετε ... εἰς κάθε τόπον αἱ γυναῖκες ἔχουν καὶ τι διάφορον, ἀπὸ τὰς γυναῖκας ὄλων τῶν ἄλλων μερῶν καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν καὶ τι, τὸ τῶν ἀνδαλουσίων, δι' ἓνα δυστυχῆ ὀδοιπόρον, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες δὲν ἐλευκάνθησαν ἀκόμη, εἶνε ἴσως τὸ ἐπικινδυνωδέστερον πάντων, καὶ ὑπάρχει μία λέξις διὰ νὰ εἶπω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σκέπτομαι. Ἐὰν δὲν τὴν ἐνθυμῆσθε, θὰ σὰς τὴν εἶπω· θὰ σὰς εἶπω ! «*Señorita, Usted es la Andalusita mas ...* (δεσποινίς, εἶσθε ἡ Ἀνδαλουσία, ἡ μάλλον ...)

— *Salada !* ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς.

— *Salada ! ... la Andalusita mas saladita de Cordova*· (ἡ ὠραιότερα Ἀνδαλουσία τῆς Κορδούβης.)

Salada ! (σαλάτα) αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν κοινῶς μεταχειρίζονται ἐν Ἀνδαλουσίᾳ διὰ νὰ σημαίνουν μίαν γυναῖκα ὠραῖαν, χαρίεσσαν, ἀγαπητὴν, ἠδυπαθῆ, θερμὴν καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο θέλετε, γυναῖκα με δύο χεῖλη λέγοντα : «*Bebedme !* (πιστέ με), καὶ δύο ὀφθαλμούς, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀναγκάζουν νὰ δαγκάσῃς τὸ κάτω χεῖλος.

Ἡ θεῖα μοῦ ἔφερε τὰ αὐγά, τὰς κοτολέτας, τὸ χοριζο, τὰ πορτοκάγια καὶ ἡ νεῆνις ἐπανήρχισε τὴν ὁμιλίαν.

— *Usted es italiano : ha visto Usted al Papa ?* (εἶσθε Ἴταλός· εἶδατε τὸν Πάπαν ;)

— Ὁχι.

— *Es posible ? Uu italiano que no vió a Papa ! y diga Usted : porqué le hacen tanto sufrir los italianos ?* (εἶνε δυνατόν ; Ἐνας Ἴταλός ὁ ὁποῖος δὲν εἶδε τὸν Πάπαν ! εἰπέτε μου : διατὶ τὸν κάμνουν τόσον νὰ ὑποφέρῃ οἱ Ἴταλοί ;)

— Νὰ ὑποφέρῃ, πῶς ;

— *Ya ! Dicen que le han cerrado en su casa y que le tiran pedradas en las ventanas !* (Νὰ ! λέγουν ὅτι τὸν ἔκλεισαν εἰς τὸ σπίτι του καὶ ὅτι τοῦ ρίπτουν λίθους εἰς τὰ παράθυρα !)

— Μὰ ὄχι ! Μὴ τὸ πιστεύετε ! Δὲν εἶνε διόλου ἀληθές !

— *Vió Usted Venezia ?* (εἶδατε τὴν Βενετίαν ;)

— Ὡ τὴν Βενετίαν, ναί.

— *Es verdad que es una ciudad que sobrenada en la mar ?* (εἶνε ἀληθές ὅτι εἶνε μία πόλις, ἡ ὁποία ἐπιπλέει τῆς θαλάσσης ;)

Καὶ με παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τῆς περιγράψω τὴν Βενετίαν, καὶ νὰ τῆς εἶπω πῶς εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς παραδόξου ταύτης πόλεως, καὶ τί κάμνουν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ πῶς ἐνδύονται. Καὶ ἐνῶ ὁμιλοῦν, ἐκτὸς τοῦ κόπου τὸν ὁποῖον ὑπέφερον νὰ ἐκφράζωμαι καλῶς καὶ νὰ καταπίνω τὰ κακοβρασμένα αὐγά καὶ τὸ ταγγὸν χοριζο, ἔπρεπε νὰ βλέπω καὶ αὐτὴν πλησιάζουσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς με, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῆ, διὰ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερον, καὶ πλησιάζουσαν τόσον, ὥστε νὰ αἰσθάνωμαι τὸ ἄρωμα τοῦ ρόδου ὅπερ εἶχε εἰς τὴν κόμην καὶ τὴν θερμότητα τῆς πνοῆς τῆς. Ἐπρεπε, λέγω νὰ κάμνω τρεῖς κόπους συγχρόνως, τὸν ἓνα με τὴν κεφαλὴν, τὸν ἄλλον με τὸν στόμαχον καὶ τὸν τρίτον με ὄλον μου τὸ σῶμα, καὶ νὰ τὴν ἀκούω πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ λέγῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν : — *Que bonito !* — ὅπερ σημαίνει : «Τί ὠραῖα ;» φιλοφρόνησις ἣτις ἀνεφέρετο εἰς τὴν Μεγάλην Διῶρυγα, καὶ ἣτις μοῦ ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνε εἰς ἓνα πτωχεύσαντα, σάκκος πλήρης χρυσῶν νομισμάτων, τὸ ὁποῖον κροτεῖ ὑπὸ τὴν ρινὰ του ἀδιάκριτος τραπέζιτης.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ
ΚΑΙ
ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ
ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
Ὀδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων • προηγουμένον ἔτων εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's
Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γροῖαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.
Γερικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.
Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμῆς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως ὑπὸ Φωτᾶκου, πρώτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ..... 4 —	Γυναῖκες, Χαρτιά καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ ..... —90	Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατῶν ῥίνης Λατκαρίδου 4.75
Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ ..... —60	Γανδῖνοι, μυθιστορία Ποιῶν δὲ Τεράτι Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ ..... 2.—	Ἡ Ὁραία Παρισιανὴ, μυθιστορία τῆς Κομητήσεως Δάξ ..... —60
Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων ..... 18.—	Γρύλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι 1.35	Ἡ Ἐκθεσις τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Μαρίας, δρᾶμα Π. Γιακομέτη, εἰς πράξεις 3 ..... 4.—
Ἄνθρ καὶ Γυνή ὑπὸ Μ. Ἄμπλετ ..... —60	Διαβολογιατρός, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων ..... 6.—	Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου ..... —60
Ἄπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19 ..... 100.—	Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι 1.30	Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ 1.20
Ἀσκάσιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ τόμοι 7 ..... 6.—	Δὸν Κιχώτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θεοδαντές, μετάφρασις Ἰσιδ. Ι. Σκυλίση ..... 4.—	Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου τόμοι 5 ..... 35.—
Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2 ..... 4.50	Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γεννιστάρων, τόμοι 2 ..... 4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικούπη τόμοι 4 ..... 40.—
Ἀττικαὶ Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου 4.50	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι 2.50	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σπυριδ. Λάμπρου ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον ..... 4.—
Ἄντωννα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ ..... 2.—	Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλῃ καὶ Μυθοπλαστία ὑπὸ Δ. Πανταζῆ 3.50	Ἱστορία τῆς Ζακύνθου (ὀλόκληρος ἡ σειρά) ὑπὸ Παναγιώτου Χιώτου ..... 70.—
Ἄνυφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2 ..... 3.—	Δύο Αἰόνα, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ, τόμοι 4 ..... 1.—	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Καρόλου Βαρθόλδη Μενδελσόνος, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου 4.60
Ἄπωλεσθῆς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων ..... 6.—	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5 ..... 3.50	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων ..... 2.—
Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου ..... 2.—	Διδασκάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη ..... 2.—	Ἱστορία Γεωργίου Καστριώτου τοῦ μετονομασθέντος Σκερδέμπεη ..... 40.—
Ἄπόλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδερσεν ..... —80	Εἰκοσιπενταετής Ἑλλην Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου ..... —80	Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως ὑπὸ Πλάτωνος Δρακουλῆ 4.50
Ἄτυχῆς Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος ..... —60	Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη ..... 1.—	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπόση ..... —80
Ἄγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν 4.50	Ἐρυθρὰ Κηλῆς, μυθιστορία Παύλου Φεβάλ 1.50	Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου (1870—1871) μετὰ εἰκόνων 2.30
Ἄναμνήσεις Ἐμμας, ὑπὸ Π. Μαντεγάττσα 4.50	Ἐρυθροὶ Προσωπιδόφροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτι, τόμοι 2 ..... 4.—	Ἱστορία τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπόση, τόμοι 4 ..... 2.20
Ἄδικηθεὶς Ρογγῆρος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ, τόμοι 2 ..... 2.—	Ἐρυθροίερμοι, μυθιστορία Π. Δουπλεσί ..... 4.—	Ἱστορία τῆς Γυναικὸς ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον ..... 8.—
Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού, μυθιστορία Α. Σιμθ, τόμοι 2 ..... 3.—	Ἐθύραλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη ..... 4.—	Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Σερεμέτη, μετὰ εἰκόνων ..... 4.—
Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κασούλλου Μενδῆς 1.50	Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωρδάνου, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ, τόμοι 3 ..... 5.20	Ἱστορία ἑνὸς τεθνεῶτος, μυθιστορία Ε. Καρᾶς ..... 10.—
Ἄνθολογία Κωνσταντίνου δεδεμένη 1.50	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6 ..... 2.—	Ἱστορία τῆς Ἰωνίας ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον ..... 4.—
» Μιχαλοπούλου ..... 2.—	Ἡμερολόγιον Ἀπόρο Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φεγιέ 4.30	Ἱστορία τῆς Ἰωνίας ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον ..... 2.—
Ἄμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνῃ (Πρωτὶά Ὀνετρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαος. — Στὰ ξίνα) 2.50	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Καρρσούσα, τόμοι 2 ..... 4.30	Ἱστορία τῆς Ἰωνίας ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον ..... 2.—
Βοήθει σαυτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμάιλς 2.50	Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2 ..... 3.30	Ἱστορία τῆς Ἰωνίας ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον ..... 2.—
Γεωργικὰ ὑπὸ Ραϊνόλδου Δημητριάδου ..... 3.—	Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2 ..... 4.—	Ἱστορία τῆς Ἰωνίας ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον 2.50
Γούσις Μάριγγ, μυθιστορία Οὐάι-τερ Σκῶτ 4.50		Καμπούρις τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ 2.50

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου σφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 % ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσει τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδομένον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα. — Οὐδεμίαν παραγγελίαν ἐπιτελεῖται ἀν ἐὼν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.